Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 5. 2023, sp. zn. 11 Tdo 337/2023, ECLI:CZ:NS:2023:11.TDO.337.2023.1

Číslo: 5/2024

Právní věta:

Zákonný znak kvalifikované skutkové podstaty zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy spáchaného ve spojení s organizovanou skupinou působící ve více státech ve smyslu § 283 odst. 1, odst. 4 písm. c) tr. zákoníku je naplněn, pokud členové této skupiny při páchání trestné činnosti působí na území nejméně dvou států (rozhodnutí pod č. 42/2022 Sb. rozh. tr.). Není přitom rozhodná státní příslušnost členů této skupiny.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 24.05.2023

Spisová značka: 11 Tdo 337/2023

Číslo rozhodnutí: 5

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy, Organizovaná skupina působící ve více státech

Předpisy: § 283 odst. 1 tr. zákoníku
§ 283 odst. 4 písm. c) tr. zákoníku

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněných A. K., M. B., J. K. a D. H. proti usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 7. 6. 2022, sp. zn. 2 To 98/2021, v trestní věci vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 48 T 5/2020.

I.
Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 9. 2021, sp. zn. 48 T 5/2020, byl obviněný A. K. pod bodem 1. uznán vinným zvlášť závažným zločinem nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 3 písm. b), c), odst. 4 písm. c) tr. zákoníku a pod bodem 4. pokračujícím přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Obviněný M. B. byl týmž rozsudkem krajského soudu pod

bodem 2. uznán vinným zvlášť závažným zločinem nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c) tr. zákoníku. Obvinění J. K. a D. H. pak byli citovaným rozsudkem krajského soudu pod bodem 1. uznáni vinnými zvlášť závažným zločinem nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c), odst. 4 písm. c) tr. zákoníku.

2. Za uvedené jednání byl obviněný A. K. krajským soudem odsouzen podle § 283 odst. 4 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání sedmnácti let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku byl obviněnému dále uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání deseti let, a podle § 66 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku trest propadnutí části majetku v podobě věcí podrobně specifikovaných ve výrokové části citovaného rozsudku nalézacího soudu. Obviněný M. B. pak byl citovaným rozsudkem soudu prvního stupně odsouzen podle § 283 odst. 3 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání devíti let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Podle § 66 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku byl obviněnému uložen rovněž trest propadnutí části majetku v podobě věcí podrobně specifikovaných ve výrokové části citovaného rozsudku nalézacího soudu. Obviněný J. K. byl citovaným rozsudkem soudu prvního stupně odsouzen podle § 283 odst. 4 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání jedenácti let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Podle § 66 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku byl jmenovanému obviněnému uložen rovněž trest propadnutí části majetku v podobě věcí podrobně specifikovaných ve výrokové části citovaného rozsudku nalézacího soudu. Obviněný D. H. byl citovaným rozsudkem soudu prvního stupně za jednání popsané pod bodem 1. a za sbíhající se přečiny ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 148 odst. 1 tr. zákoníku a maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, za které byl rozsudkem Okresního soudu v Karviné – pobočka Havířov ze dne 16. 7. 2020, sp. zn. 102 T 73/2020, odsouzen podle § 283 odst. 4 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dvanácti let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku byl tomuto obviněnému dále uložen trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání dvou let a podle § 66 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku rovněž trest propadnutí části majetku v podobě věcí podrobně specifikovaných ve výrokové části citovaného rozsudku nalézacího soudu. To vše za současného zrušení výroku o trestu z rozsudku Okresního soudu v Karviné – pobočka Havířov, sp. zn. 102 T 73/2020, který byl vyhlášen a nabyl právní moci dne 16. 7. 2020, jakož i všech dalších rozhodnutí na tento výrok obsahově navazujících, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

3. Podle § 101 odst. 1, odst. 2 písm. e) tr. zákoníku bylo rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 9. 2021, sp. zn. 48 T 5/2020, ve vztahu k zúčastněné osobě M. G. (rozenému R. K.), (dále rovněž jen „zúčastněná osoba“), rozhodnuto o uložení ochranného opatření spočívajícího v zabrání věci, a to finanční částky ve výši 335 000 Kč, která byla získána prodejem motorového vozidla tov. zn. Mercedes Benz CL 500 4 MATIC 216, RZ XY, VIN: XY (dále jen „vozidlo značky Mercedes Benz“) a finanční částky ve výši 137 000 Kč, která byla získána prodejem motorového vozidla tov. zn. Volkswagen Passat CC 3CC, RZ XY, VIN: XY (dále jen „vozidlo značky Volkswagen“).

4. Výše citovaný rozsudek Krajského soudu v Ostravě právní moci nenabyl, neboť byl v zákonné lhůtě napaden odvoláními obviněných A. K., M. B., J. K., D. H. a zúčastněné osoby. O těchto řádných opravných prostředcích následně rozhodl Vrchní soud v Olomouci tak, že všechna podaná odvolání svým usnesením ze dne 7. 6. 2022, sp. zn. 2 To 98/2021, podle § 256 tr. ř. zamítl jako nedůvodná.

5. Podle skutkových zjištění Krajského soudu v Ostravě se obvinění A. K., M. B., J. K. a D. H. předmětné trestné činnosti dopustili společně s dalšími osobami (tj. se spoluobviněnými I. P. a T. P.) tím, že:

1) A. K., I. P., J. K., D. H. a T. P.

okolo osoby A. K. se společným záměrem získat co nejvyšší majetkový prospěch a s cílem maximalizovat úspěch své činnosti a znesnadnit své odhalení a dopadení, s vědomím, že v České republice není bez příslušného zákonného povolení možno volně nakládat s návykovou látkou metamfetamin, zvanou pervitin, který je uveden v příloze č. 5 nařízení vlády č. 463/2013 Sb., o seznamech návykových látek, jako psychotropní látka zařazená do seznamu II podle úmluvy o psychotropních látkách, s prekurzory této drogy, ani s těmito látkami využitelnými pro toxikomanii dále obchodovat či jinak nakládat, s látkami efedrin a pseudoefedrin, které jsou prekurzory drog ve smyslu § 1 zákona č. 272/2013 Sb., o prekurzorech drog, neboť jsou uvedeny v kategorii I Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 273/2004, vědomi si skutečnosti, že nedisponují příslušným zákonným povolením k zacházení s návykovými látkami ve smyslu ust. § 4 a § 8 zákona č. 167/1998 Sb., o návykových látkách, a že nejsou držiteli licence, zvláštní licence či registrace k nakládání s prekurzory a pomocnými látkami, se postupně J. K. a I. P. od podzimu 2018, D. H. od 18. 5. 2019 a T. P. od 30. 6. 2019 s vědomím, že na trestné činnosti určeným způsobem participují další osoby, vědomě fakticky stali členy organizované skupiny osob, podílejících se každý svou dílčí úlohou ve výsledku společně na procesu prodeje lékových přípravků obsahujících pseudoefedrin, opakované a pravidelné nelegální výroby návykové látky metamfetamin, zvané pervitin z prekurzoru pseudoefedrin v objemových řádech stovek gramů v jednotlivých případech a jejich následném prodeji na území České, Polské a Slovenské republiky svou aktivitou na území České republiky, zejména v Moravskoslezském kraji v okrese Karviná a od ledna 2019 do srpna 2019 v Polské republice v obci XY a na dalších místech tím, že po předchozí dohodě s A. K. o způsobu vzájemné kooperace, za vzájemné spolupráce, s minimálně rámcovou představou o rozsahu fungování organizované skupiny a množství jí obchodovaného metamfetaminu a tablet s obsahem pseudoefedrinu se na dosažení společného cíle vědomě podíleli tak, že

> A. K. v období od léta roku 2018 do svého zadržení dne 5. 11. 2019 organizoval dovoz lékových přípravků pro účely nelegální výroby metamfetaminu s obchodním názvem Cirrus, Stopcold a Galpseud obsahujících prekurzor pseudoefedrin ve snadno extrahovatelné formě od osob působících na území Polské republiky v minimálním množství 3 000 balení týdně, které mu na základě předchozí dohody pravidelně dodávali do objektu rodinného domu zvaného XY na adresním místě XY minimálně 4 polští občané, z nichž se podařilo ztotožnit osoby jménem R., M., R. G. a Z. P. W., od kterého ve dvou případech převzal také celkem 40 gramů prekurzoru pseudoefedrinu ve formě prášku, přičemž uvedené prekurzory přechodně přechovával v uvedeném domě do doby jejich využití k jím organizované zakázkové výrobě metamfetaminu, případně předání širokému okruhu dosud neztotožněných odběratelů zejména na Ostravsku i na Slovensku pro účely výroby metamfetaminu či další distribuce a tímto způsobem přispěl k prodeji 168 000 balení léčiv s obsahem pseudoefedrinu, způsobilých k výrobě metamfetaminu v množství nejméně 166,32 kilogramů, které prodával s minimálním ziskem 50 Kč na jednom balení, zohledňujícím všechny jeho náklady a dosáhl tak zisku nejméně 8 400 000 Kč, organizoval, financoval a fakticky zajišťoval proces výroby a následné distribuce metamfetaminu na území České, Polské a Slovenské republiky tím, že organizoval jeho zakázkovou výrobu tak, že zadával požadavky na jeho výrobu různým osobám, které pro něj vyráběly zpravidla v jednotlivých případech množství jednoho kilogramu uvedené látky za finanční odměnu 100 000 Kč, a to především D. H., J. K. a I. P., kterým dodával odpovídající množství prekurzorů, chemikálií i podstatnou část laboratorního vybavení a poskytl jim v době od ledna 2019 do ½ srpna 2019 za účelem výroby metamfetaminu jím pro tento účel pronajaté prostory rodinného domu v Polské republice na adresním místě XY, které vybavil potřebným laboratorním zařízením i příslušným množstvím chemikálií a

kteří pro něj vyrobili metamfetamin v níže uvedeném minimálním rozsahu, osobně přebíral vyrobený metamfetamin, který přechodně přechovával ve své kanceláři v rodinném domě zvaném XY na adresním místě XY a následně úplatně poskytoval dalším osobám na území České, Polské a Slovenské republiky za minimální ceny 800 Kč, 100 PLN, případně 20 EUR za jeden gram, kdy takto dodal nejméně v deseti případech v období od blíže nezjištěného měsíce roku 2018 do 21. 3. 2019 vždy minimálně 5 gramů, celkově tedy minimální množství 50 gramů osobně či prostřednictvím polského kurýra jménem T. K. metamfetamin polskému odběrateli jménem P. W., slovenskému odběrateli S. S., v období od blíže nezjištěného měsíce roku 2018 do 27. 10. 2019 prodal celkové minimální množství 11.926,5 gramů metamfetaminu s vědomím, že jej bude na území Slovenské republiky prodávat dalším osobám, pravidelně měsíčně nejméně 700 gramů metamfetaminu, jehož dopravu zajistil nejméně v šesti případech prostřednictvím polského kurýra R. G., který z České republiky na území Slovenské republiky převezl do 14. 3. 2019 celkové minimální množství 4 200 gramů a v období od 6. 2. 2019 do 27. 10. 2019 dalších minimálně 7 726,5 gramů metamfetaminu, které S. S. převezl osobně 6. 2. 2019, 19. 3. 2019, 23. 4. 2019, 3. 5. 2019, 23. 5. 2019, 11. 6. 2019, 14. 7. 2019, 5. 8. 2019, 26. 9. 2019, 16. 10. 2019 a 27. 10. 2019, přičemž s poslední dodávkou v množství 726,5 gramů, byl S. S. zadržen policií na území Slovenské republiky na dálnici D1 ve směru od Prešova do Košic poblíž obce XY ve vozidle tov. zn. Nissan 350Z, registrační značky XY, J. K. v blíže nezjištěném počtu případů prodal za sjednanou cenu 800 Kč za gram minimální množství 30 gramů a dále přenechal vždy 20 gramů z každé realizované výroby, tedy celkem 130 gramů, T. P. opakovaně zdarma poskytl k zakouření ve formě nabitého skla, I. P., nejméně v pěti případech prodal za sjednanou cenu 800 Kč za gram minimální množství celkem 20 gramů a v nezjištěném množství a počtu případů dalším dosud neztotožněným odběratelům na Ostravsku a Karvinsku, zejména J. O., Z. H. a M. Š.,

a dále samostatně, bez přispění jmenovaných spolupachatelů, neoprávněně nakládal s dalšími návykovými látkami tím způsobem, že ačkoli si byl vědom, že nakládá s drogou zvanou marihuana získávanou z konopí setého, které je uvedeno v příloze č. 3 k nařízení vlády č. 463/2013 Sb., o seznamech návykových látek, jako omamná látka zařazená do seznamu IV podle Jednotné úmluvy o omamných látkách a obsahuje účinnou látku delta-9-THC, který je uveden v příloze č. 4 jako psychotropní látka zařazená do seznamu I podle Úmluvy o psychotropních látkách, amfetamin, která je uvedena v příloze č. 5 nařízení vlády č. 463/2013 Sb., o seznamech návykových látek, jako psychotropní látka zařazená do seznamu II podle Úmluvy o psychotropních látkách v rozporu s podmínkami stanovenými pro legální nakládání s omamnými a psychotropními látkami zákonem č. 167/1998 Sb., o návykových látkách a o změně některých zákonů, neboť nebyl držitelem příslušného zákonného povolení k zacházení s návykovými látkami, s přípravky obsahujícími návykové látky nebyla mu vydána zákonná licence k těmto činnostem a jednal tak protiprávně a takto v blíže nezjištěném období do 21. 3. 2019 polskému občanovi jménem Z. P. W. osobně či prostřednictvím kurýra T. K., nejméně ve dvou případech prodal konopnou drogu zvanou marihuana opatřenou z blíže nezjištěných zdrojů za účelem její distribuce na území Polské republiky za sjednanou cenu 16 zlotých za 1 gram, z toho v jednom případě množství 1 kilogramu, ve druhém případě množství 2 kilogramů výměnou za automobil tov. zn. Nissan Pathfinder, tedy celkové minimální množství 3 kilogramy této drogy, od blíže nezjištěné doby do 5. 11. 2019 v rodinném domě na adresním místě XY přechovával celkové množství 166,9 gramů sušené rostlinné hmoty s obsahem THC v celkovém množství 2,94 gramů THC a plastovou dózu s celkovým množstvím 940,4 gramů amfetaminu o obsahu 508,6 gramů báze,

I. P. v období od podzimu roku 2018 do doby svého zadržení dne 5. 11. 2019 opakovaně vyráběl metamfetamin z léčiv, které mu opatřoval A. K. od shora uvedené organizované skupiny působící v Polské republice a za pomocí jmenovaným dodaných chemikálií a laboratorních pomůcek pro výrobu, a to jednak v jednom případě v průběhu podzimu roku 2018 na zakázku pro A. K. vyrobil 1 kilogram metamfetaminu za finanční odměnu 30 000 Kč, a to postupně na různých místech, jednak v blíže nezjištěném finském domku v XY, v části XY společně s M. B. a následně v rodinném domě č. p. XY na ul. XY poskytnutém mu pro tento účel L. W., jednak pro distribuci vlastním odběratelům a vlastní potřebu, kdy takto v jednom případě dne 30. 6. 2019 využil pro výrobu A. K. pro tento účel pronajatý rodinný dům v Polské republice na adresním místě XY na ul. XY, kde realizoval pouze extrakci pseudoefedrinu v množství nejméně 560 gramů, který zanechal na místě, kdy část z uvedeného množství odcizil D. H. pro účely vlastní výroby metamfetaminu pro A. K. a část v množství 855 ml směsi kyseliny chlorovodíkové a efedrinu způsobilé k výrobě 136,780 gramů metamfetaminu byla ve 23:45 hodin téhož dne zajištěna policií při silniční kontrole v XY na ulici XY ve vozidle T. P. tov. zn. VW Golf, RZ XY, dále v období od 1. 7. 2019 do měsíce srpna roku 2019 v rodinném domě č. p. XY na ul. XY v XY, poskytnutém mu pro tento účel L. W., kde nejméně ve čtyřech případech postupně vyrobil 1 kilogram metamfetaminu, který následně prodal svému odběrateli jménem M. T. a v období od 28. 8. 2019 do svého zadržení v garáži rodinného domu v XY na ul. XY, který pro tyto účely opatřil M. B., kde postupně společně s M. B. opakovaně vyráběli metamfetamin z tablet dodávaných jim A. K. minimálně ve dnech 28. 8. 2019, 13. 10. 2019, 14. 10. 2019, 21. 10. 2019 v blíže nezjištěném množství, dne 23. 10. 2019 nejméně v množství 777 gramů, dne 30. 10. 2019 nejméně v množství 459 gramů a společně tedy v zadokumentovaných případech vyrobili minimální množství 1 236 gramů metamfetaminu, jehož poloviční díl si ponechal pro vlastní potřebu a pro distribuci vlastním odběratelům, který poskytl zejména N. B. v množství minimálně 200 gramů za částku 130 000 Kč a v blíže nezjištěném množství L. W., M. F., Z. H. a dalším osobám, přičemž zbylou část poslední produkce metamfetaminu v množství 21,447 gramů o obsahu 75,6 % účinné látky, tedy 16,213 gramů metamfetaminu báze převážel dne 1. 11. 2019 z XY do XY za účelem další distribuce v plastové dóze, s níž byl uvedeného dne v 8:40 hodin zadržen policejní hlídkou na Hlavním nádraží v XY a dále přispěl k výrobě dalšího množství nejméně 3 kilogramů metamfetaminu tím, že obchodoval s léčivy pro jeho výrobu, které kupoval od A. K. a se ziskem minimálně 5 000 Kč na 100 balení tablet prodával dalším osobám, kdy takto v jednom případě zprostředkoval prodej 1 000 balení léčiva Stopcold pro M. B. a J. V., a dále prodej nejméně 1 000 balení léčiv neztotožněným odběratelům a popsaným jednáním tak přispěl k výrobě metamfetaminu v minimálním celkovém množství 6.372,78 gramů, přičemž znal celkový rozsah trestné činnosti organizované A. K., věděl, že trestná činnost je páchána organizovanou skupinou osob působících na území České republiky, Slovenské republiky a Polské republiky a znal roli jednotlivých osob v procesu jejího páchání,

J. K. od nezjištěné doby v podzimních měsících 2018 do září 2019 na základě objednávky za sjednanou finanční odměnu 100 000 Kč za kilogram pro účely další distribuce opakovaně pravidelně nejméně v pěti případech na zakázku pro A. K. vyrobil celkem 4 450 gramů metamfetaminu, extrahoval 200 gramů pseudoefedrinu a 200 gramů pseudoefedrinu extrahoval pro D. H. z A. K. opatřených léčiv Cirrus a Galpseud s obsahem pseudoefedrinu za pomocí jím dodaných chemikálií a dalších komponent s možností ponechat si množství zpravidla 20 gramů metamfetaminu z každé realizované výroby, jež požadovaný objem převyšovalo, konkrétně v jednom případě na podzim 2018 v místě svého bydliště vyrobil nejméně 600 gramů metamfetaminu, 21. 5. 2019 až 23. 5. 2019 v rodinném domě v Polské republice na adresním místě XY, pronajatém pro tento

účel A. K., vyrobil 850 gramů metamfetaminu z původně zadaného množství 1 kilogram, kdy 200 gramů již extrahovaného pseudoefedrinu mu bylo odcizeno obžalovaným H., kterému na pokyn A. K. pomohl extrahovat 200 gramů efedrinu pro účely jím realizované výroby metamfetaminu s vědomím, že jmenovaný zde rovněž vyrábí metamfetamin na zakázku pro A. K., 14. 6. 2019 v rodinném domě v Polské republice na adresním místě XY, vyrobil 1 kilogram metamfetaminu s vědomím, že zde rovněž vyrábí metamfetamin na zakázku pro A. K. I. P., v průběhu měsíců srpna a září 2019 ve dvou případech v hospodářské budově u rodinného domu ve svém bydlišti v XY na ul. XY vyrobil celkem 2 kilogramy metamfetaminu, přičemž věděl, že zakázkovou výrobu metamfetaminu v řádových množstvích stovek gramů pro A. K. realizují také další osoby, zejména I. P. a D. H., že lékové přípravky pro výrobu metamfetaminu A. K. opatřují polští občané, zejména R. G., s nímž se osobně setkal u A. K. v domě zvaném XY na ul. XY v XY minimálně ve třech případech dne 10. 6. 2019, 15. 6. 2019 a 16. 6. 2019 a že A. K. následně drogu prodává dalším osobám za obvyklou cenu 600 až 800 Kč za jeden gram, neboť od něj za tuto cenu metamfetamin sám nakupoval,

D. H. v období od 18. 5. 2019 do 15. 10. 2019 opakovaně v blíže nezjištěném počtu případů vyráběl na zakázku pro A. K. metamfetamin minimálně od 18. 5. 2019 do 21. 5. 2019 v rodinném domě nacházejícím se v Polské republice v obci XY na ul. XY, pronajatém pro tento účel A. K., z toho dne 21. 5. 2019 za pomoci J. K., který na místě pro A. K. metamfetamin rovněž vyráběl a který pro něj extrahoval 200 gramů pseudoefedrinu a kterému dalších 200 gramů pseudoefedrinu odcizil a následně v blíže nezjištěném počtu případů v bytě v XY na ul. XY a v XY v bytě na ulici XY i za pomoci I. P. dílem i z 550 gramů pseudoefedrinu, který mu odcizil 2. 7. 2019 při malování v XY, postupně vyrobil a následně naředil do podoby směsi minimální množství 1 000 gramů metamfetaminu, který za účelem další distribuce předal v souladu s předchozí objednávkou A. K. za sjednanou odměnu 100 000 Kč, dne 2. 7. 2019 v obci XY na ul. XY v Polské republice prováděl na pokyn A. K. společně s T. P. úklid rodinného domu po výrobě metamfetaminu, kterou zde předchozího dne neúspěšně realizoval I. P., a to vyklizením chemikálií, laboratorního skla a dalších předmětů užívaných k výrobě ze sklepních prostor domu a jejich odvozem A. K. do domu zvaného XY na ul. XY v XY a z části do bytu v XY na ulici XY, které dále použil k další výrobě metamfetaminu, opakovaně na základě žádosti A. K. opatřil nejméně 26. 5. 2019 a 19. 9. 2019 chemické sklo a chemikálie pro účely výroby metamfetaminu, přičemž věděl, že zakázkovou výrobu metamfetaminu v řádových množstvích stovek gramů pro A. K. realizují také další osoby, zejména I. P. a J. K., že lékové přípravky pro výrobu metamfetaminu A. K. opatřují polští občané, zejména R. G., se kterým se osobně setkal u A. K. v domě zvaném XY na ul. XY v XY minimálně v jednom případě dne 10. 6. 2019 a s nímž ohledně dodávek tablet s obsahem pseudoefedrinu také sám jednal nejméně od 11. 9. 2019 a od kterého sám nakoupil 13. 9. 2019, 2. 10. 2019 a 15. 10. 2019 karton léku Galpseud v celkovém množství nejméně 100 balení a dvakrát léky Cirrus nebo StopCold v celkovém množství nejméně 400 balení, způsobilé k výrobě nejméně 749 gramů metamfetaminu a přispěl tak k výrobě minimálního celkového množství 1.749 gramů metamfetaminu,

T. P. od 30. 6. 2019 do 8. 8. 2019 s vědomím, že A. K. profituje z výroby a distribuce metamfetaminu, který od něj sám dostával, že zakázkovou výrobu metamfetaminu pro něj realizují i v Polské republice také další osoby, zejména I. P. a J. K., že lékové přípravky pro výrobu metamfetaminu A. K. opatřují polští občané, zejména P. W. a R. G., s nímž ohledně dodávek tablet také sám jednal 6. 8. 2019 a od kterého 8. 8. 2019 v jednom případě zakoupil za částku 10 000 Kč a v jednom případě bezplatně dostal celkem 40 balení blíže nezjištěného počtu tablet určených pro výrobu metamfetaminu,

způsobilých k výrobě nejméně 39,6 gramů metamfetaminu, které předal dosud neztotožněné osobě za účelem výroby pervitinu, přičemž mu nebyl znám celkový rozsah páchané trestné činnosti, neboť osobně s vyrobeným metamfetaminem nenakládal, vědomě plnil v tomto procesu dílčí úkoly, které mu A. K. ukládal, zejména pomocné práce, jeho transport za účelem prodeje metamfetaminu a převoz věcí sloužících k výrobě uvedené návykové látky, konkrétně dne 30. 6. 2019 s vědomím, že tohoto dne I. P. v rodinném domě v obci XY na ul. XY v Polské republice vyráběl metamfetamin v množství minimálně 400 gramů, neboť byl výrobě přítomen a I. P. o vyráběném množství informován, po skončení výroby vědomě převážel do České republiky osobním motorovým vozidlem tov. zn. VW Golf, registrační značky XY, část laboratorního zařízení, včetně směsi extrahovaného efedrinu, které společně s I. P. do vozidla naložili, konkrétně černý kufr obsahující předměty i chemické látky užívané k výrobě metamfetaminu a 855 ml směsi kyseliny chlorovodíkové a efedrinu, z níž bylo možno vyrobit celkové množství 136,780 gramů metamfetaminu hydrochloridu, přičemž ve 23:45 hodin předmětného dne, byl jako řidič uvedeného vozidla na ulici XY v XY zastaven a kontrolován policejní hlídkou a převážené věci byly zajištěny a dne 2. 7. 2019 prováděl na pokyn A. K. společně s D. H. úklid rodinného domu na adrese XY v Polské republice, a to vyklizením chemikálií, laboratorního skla a dalších předmětů užívaných k výrobě metamfetaminu ze sklepních prostor domu, jejich vymalování a vytření, přičemž věděl, že zde předchozího dne vyráběl metamfetamin I. P.,

2) M. B.

s vědomím, že v České republice není bez příslušného zákonného povolení možno volně nakládat s návykovou látkou metamfetamin, zvanou pervitin, který je uveden v příloze č. 5 nařízení vlády č. 463/2013 Sb., o seznamech návykových látek, jako psychotropní látka zařazená do seznamu II podle úmluvy o psychotropních látkách, s prekurzory této drogy, ani s těmito látkami využitelnými pro toxikomanii dále obchodovat či jinak nakládat, s látkami efedrin a pseudoefedrin, které jsou prekurzory drog ve smyslu § 1 zákona č. 272/2013 Sb., o prekurzorech drog, neboť jsou uvedeny v kategorii I Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 273/2004, vědom si skutečnosti, že nedisponuje příslušným zákonným povolením k zacházení s návykovými látkami ve smyslu ust. § 4 a § 8 zákona č. 167/1998 Sb., o návykových látkách, a že není držitelem licence, zvláštní licence či registrace k nakládání s prekurzory a pomocnými látkami, od srpna 2019 do 1. 11. 2019 opakovaně za účelem další distribuce vyráběl z léčiva StopCold metamfetamin s I. P., a to v srpnu 2019 v XY v lokalitě na XY byl přítomen tomu, jak I. P. vyrábí 200 gramů metamfetaminu, při čemž mu s jednoduššími úkony pomáhal a poskytoval mu za odměnu 10 000 Kč a nejméně 5 gramů pervitinu po dobu 5 až 6 hodin fyzickou ochranu, od měsíce srpna 2019 do 1. 11. 2019 v rodinném domě č. p. XY, v XY na ul. XY postupně společně z nejméně 620 balení léků StopCold, obsahujících 12 400 tablet, ze kterých je i při započtení ztrát možno vyrobit 876,68 gramů metamfetaminu, z nichž 220 balení 23. 10. 2019 osobně vyzvedl v XY na adrese XY u A. K., extrahovali pseudoefedrin a z něj postupně vyráběli metamfetamin, avšak k plnému zužitkování extrahovaného pseudoefedrinu nedošlo, z čehož 300 gramů prodali J. V. a zbytek si mezi sebe rozdělili, 8. 10. 2019 napomohl k výrobě dalšího množství nejméně 1 414 gramů metamfetaminu tím, že společně s I. P. za finanční podíl 10 000 Kč pomohl zprostředkovat dodávku celkem 1 000 balení léčiv StopCold od A. K. pro J. V., které byly k výrobě metamfetaminu skutečně využity a při jehož výrobě ve XY M. B. za odměnu 80 000 Kč vykonával fyzickou ostrahu a přispěl tak k výrobě minimálního celkového množství 2 490,68 gramů metamfetaminu,

4) A. K.

ačkoliv mu byl rozsudkem Okresního soudu v Karviné ze dne 6. 2. 2014 sp. zn. 8 T 89/2013,

který nabyl právní moci dne 6.2.2014, uložen mimo jiné trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 36 měsíců, který dosud nevykonal, přesto opět v období od 10. 4. 2019 do 5. 11. 2019 v XY na ulici XY poblíž domu č. p. XY řídil v celkem 311 případech v rámci celkem 126 jednotlivých dnů vozidla různých továrních a registračních značek.

II.
Jednotlivá dovolání a vyjádření k nim

6. Proti výše citovanému rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci podal obviněný A. K. prostřednictvím své obhájkyně dovolání, a to do všech jeho výroků. V rámci odůvodnění svého mimořádného opravného prostředku obviněný odkázal na dovolací důvody uvedené v § 265b odst. 1 písm. g), písm. h) a písm. j) tr. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2021, neboť podle jeho názoru napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení a zároveň byl obviněnému uložen takový druh trestu, který zákon nepřipouští, nebo mu byl uložen trest ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou v trestním zákoně na trestný čin, jímž byl uznán vinným. Rovněž pak podle obviněného bylo rozhodnuto o uložení ochranného opatření, aniž byly splněny podmínky stanovené zákonem pro jeho uložení.

7. V úvodu odůvodnění svého mimořádného opravného prostředku se obviněný A. K. zaměřil na skutkové závěry nalézacího soudu, na jejichž základě byl ustálen skutkový stav popsaný pod bodem 1., jelikož nesouhlasí s množstvím léčiva, jehož dovoz měl zajistit a na jehož přechovávání za účelem dalšího prodeje či výroby pervitinu se měl podílet. Z kamerových záznamů, jež byly obviněnému zajištěny při domovní prohlídce, je podle názoru dovolatele sice patrné, že k objektu apartmánů XY přijíždějí občas automobily s polskou poznávací značkou, nicméně zde určitě nejezdí každý týden a nevyndávají se z nich balení léčiv v množství nejméně 3 000 balení, jelikož takové množství léčiv by představovalo objemný balík, který se nevejde do kufru automobilu. Z kamerových záznamů je přitom pouze vidět, že z auta někdo vytahuje sportovní tašku nebo papírovou krabici. Stejně přesně a podrobně, jako byly popsány jednotlivé útoky pokračujícího trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, měly být podle obviněného nalézacím soudem popsány jednotlivé dodávky léčiv z Polska, pokud k nim skutečně mělo docházet tak, jak vypověděl spolupracující obviněný I. P. Pokud k tomuto nalézací soud neměl dostatek důkazů a klíčová usvědčující výpověď spolupracujícího obviněného je v rozporu s tak objektivním důkazem, jakým je kamerový záznam z místa, kde mělo k páchání této trestné činnosti docházet, není podle obviněného možné, aby byl odsouzen pro skutek tak, jak byl vymezen pod bodem 1. V takovém případě bylo podle dovolatelova mínění naopak na místě, aby soud postupoval podle zásady *in dubio pro reo* a k pochybné výpovědi spolupracujícího obviněného nepřihlížel.

8. Ve vztahu k jednání popsanému pod bodem 1. obviněný dále namítl, že toto jednání nemohlo naplnit znaky kvalifikované skutkové podstaty trestného činu podle § 283 odst. 1, odst. 4 písm. c) tr. zákoníku, jelikož obviněný nebyl organizátorem žádné skupiny působící ve více státech. Spolupracující obviněný I. P. si podle tvrzení obviněného dělal svoje „kšefty“, léčivo si domlouval a obstarával sám, přičemž jednotliví vařiči spolu nespolupracovali a spíše mezi nimi panovala nevraživost a závist. Ani skutečnost, že se uskutečnil var pervitinu na území Polské republiky, není podle obviněného relevantní, jelikož byla tato výroba realizována pouze českými občany, kteří si jako místo pro výrobu pervitinu zvolili Polsko, nikterak se nedomlouvali, ba naopak si vzájemně škodili, okrádali se a pro obviněného měli připravit pervitin nezávisle na sobě v jednom případě, aniž by o sobě navzájem věděli. Existence zahraničního prvku přitom nemusí být podle obviněného shledána vždy, když se při výrobě použije surovina ze zahraničí, jelikož organizovaná zločinecká skupina nezahrnovala cizí státní příslušníky, kteří by se v rámci rozdělení úloh při páchání konkrétní trestné činnosti na této činnosti podíleli s určitou pravidelností a četností. Za člena organizované skupiny nelze s ohledem na obsah jeho výpovědí považovat ani polského občana R. G., když jmenovaný byl v

Polské republice za nyní projednávané jednání odsouzen samostatně, nikoliv ve spolupachatelství či jako člen organizované skupiny. V daném případě tedy podle obviněného nebylo zjištěno, že by léčivo, přestože pocházelo z Polska, získali on či spoluobvinění pravidelnými a četnými kontakty v rámci organizované skupiny, která se zabývala distribucí léčiv na mezinárodní úrovni za účelem výroby pervitinu a nebyla prokázána ani vyšší koordinovanost, plánovitost ani soustavnost jednání jejích údajných členů. Obviněný následně odkázal mimo jiné na nález Ústavního soudu ze dne 10. 12. 2009, sp. zn. III. ÚS 1481/09-1, zabývající se otázkou možnosti použití vyšší trestní sazby kvalifikované skutkové podstaty jen v případě splnění tzv. materiální podmínky.

9. Obviněný dále namítá, že nalézací soud pochybil rovněž při ukládání trestu, jelikož se vytýkané trestné činnosti uvedené v nyní projednávané věci pod bodem 1. měl dopouštět od léta 2018 a rozsudek soudem prvého stupně byl vyhlášen dne 29. 9. 2021. V mezidobí byl ovšem odsouzen za skutky, které spáchal dříve, než byl vyhlášen rozsudek Krajským soudem v Ostravě v nyní projednávané věci. Správně mu tedy měl Krajský soud v Ostravě uložit souhrnný trest za současného zrušení výroku o trestu ve výměře 18 měsíců, který mu byl uložen dne 27. 5. 2021 ve věci vedené u Okresního soudu v Ostravě pod sp. zn. 5 T 78/2019. Dále obviněný upozorňuje na skutečnost, že má před sebou výkon trestu odnětí svobody v trvání 36 měsíců ve věci, která je vedena u Okresního soudu v Třebíči pod sp. zn. 11 PP 26/2017. Pokud přitom podle § 39 odst. 4 tr. zákoníku soud neukládá souhrnný trest nebo společný trest za pokračování v trestném činu, pak při stanovení druhu trestu a jeho výměry přihlédne též k druhu a výměře trestů, které byly pachateli uloženy za jinou jeho trestnou činnost a dosud nebyly vykonány, tak aby vzhledem k povaze a závažnosti trestného činu a osobě pachatele nebyl uložen takový trest, který by spolu s dosud nevykonanými tresty vedl k nepřiměřenému postihu osoby pachatele. Součtem v nyní řešené věci uloženého trestu odnětí svobody ve výši 17 let, trestu odnětí svobody ve výši 18 měsíců z rozsudku Okresního soudu v Ostravě ze dne 27. 5. 2021, sp. zn. 5 T 78/2019, a dosud nepravomocného trestu odnětí svobody v délce 36 měsíců, ke kterému byl odsouzen Okresním soudem v Třebíči, dospěl obviněný k závěru, že mu byl dohromady uložen trest odnětí svobody v trvání 21 let a 6 měsíců, tedy výjimečný trest, jenž svojí délkou odporuje § 39 tr. zákoníku a článku 36 Listiny základních práv a svobod.

10. Obviněný dále označil za nezákonný postup orgánů činných v trestním řízení, kterým byla zajištěna a následně prodána motorová vozidla značek Volkswagen a Mercedes Benz, jež podle jeho tvrzení patřila do vlastnictví zúčastněné osoby, kterou je jeho bratr M. G. Obviněný přitom namítá, že koupi předmětných automobilů svému bratrovi pouze zprostředkoval a zajistil pro něj jejich registraci, nicméně sám byl v exekucích a zcela bez finančních prostředků. Pokud sám občas tyto automobily užíval, činil tak proti vůli svého bratra. V přípravném řízení se tedy policie a následně soud měly zabývat otázkou vlastnictví zajištěných osobních automobilů a teprve poté, co by bylo prokázáno, že vozy patří do vlastnictví obviněného, mohlo nebo mělo být vydáno usnesení, že se tato vozidla zajišťují jako náhradní majetková hodnota podle § 79a tr. ř. Naopak není podle dovolatele přípustné zabrat jako náhradní hodnotu majetek zúčastněné osobě, která nemá s předmětnou trestnou činností nic společného, neboť tím dochází k porušení nejen § 79a tr. ř., ale i práva zúčastněné osoby na spravedlivý proces a práva vlastnit majetek podle článku 11 Listiny základních práv a svobod. Obviněný dále poukazuje na skutečnost, že v obou usneseních o zajištění vozidel značek Volkswagen a Mercedes Benz je chybně uvedeno jméno osoby, na kterou byla tato vozidla registrována, a to M. G. (nikoli G.). Stran zajištění vozidla značky Volkswagen obviněný dále namítá, že podle § 79g tr. ř. lze zajistit vozidlo jako náhradní hodnotu osobě, která měla povinnost strpět zajištění původní věci. Pokud by přitom vůbec bylo možno uvažovat tak, že motorové vozidlo značky Volkswagen patřilo do vlastnictví obviněného, pak není zřejmé, co je onou původní věcí, která mu měla být zajištěna. Vozidlo značky Mercedes Benz pak bylo zajištěno proto, že policie obviněného podezírala z toho, že tento automobil používal k páchání trestné činnosti. Poté, co bylo v návaznosti na provedené expertízy toto podezření vyvráceno, mělo být podle obviněného rozhodnutí policie o zajištění vozidla značky Mercedes Benz zrušeno, ježto se stalo nedůvodným. Až následně pak mohlo

být vydáno usnesení o zajištění tohoto osobního automobilu jako náhradní majetkové hodnoty.

11. Závěrem svého podání proto obviněný A. K. navrhl, aby Nejvyšší soud vyhověl jeho dovolání, zrušil napadené usnesení Vrchního soudu v Olomouci a věc přikázal příslušnému soudu k novému projednání a rozhodnutí.

12. Usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 7. 6. 2022, sp. zn. 2 To 98/2021, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 9. 2021, sp. zn. 48 T 5/2020, napadl dovoláním, podaným prostřednictvím svého obhájce, rovněž obviněný M. B., který tak učinil v celém jejich rozsahu. V rámci odůvodnění svého mimořádného opravného prostředku obviněný odkázal na dovolací důvody uvedené v § 265b odst. 1 písm. g) a písm. h) tr. ř., ve zněním účinném od 1. 1. 2022, neboť podle jeho názoru rozhodná skutková zjištění, která jsou určující pro naplnění zákonných znaků trestného činu, jsou ve zjevném rozporu s obsahem provedených důkazů nebo jsou založena na procesně nepoužitelných důkazech nebo ve vztahu k nim nebyly nedůvodně provedeny navrhované podstatné důkazy. Současně má za to, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení.

13. Jmenovaný dovolatel s odkazem na výše uvedené dovolací důvody v odůvodnění svého mimořádného opravného prostředku namítl, že část jeho jednání popsaného pod bodem 2. spočívající v nápomoci k výrobě nejméně 1 414 gramů metamfetaminu tím, že společně se spolupracujícím obviněným I. P. za finanční podíl 10 000 Kč pomohl zprostředkovat dodávku celkem 1 000 balení léčiv StopCold od spoluobviněného A. K. pro J. V., má za zcela neprokázanou. Jeho vinu totiž v této části soudy vyvodily pouze a jedině z účelové výpovědi spolupracujícího obviněného I. P., který své výpovědi během hlavních líčení několikrát měnil, přičemž vypověděl i věci, které soud ve svém odůvodnění ignoroval nebo nesprávně vyložil. Jeho podíl na obchodu 1 000 balení tablet StopColdu a na následné výrobě pervitinu z nich měl spočívat v tom, že obviněný měl zadat výrobu nějakému M., kterak spolupracující obviněný I. P. vypověděl při svém výslechu dne 1. 10. 2020. Přitom u hlavního líčení konaného ve dnech 10. 3. až 12. 3. 2021 jmenovaný spolupracující obviněný uvedl: „Pokud z formulace vyplývá, že mu (M.) to (výrobu pervitinu) zadali bratři B., tak k tomu uvádím, že o tom nevím vůbec“. O věrohodnosti jmenovaného spolupracujícího obviněného je možné podle dovolatele polemizovat rovněž z důvodů četných nesrovnalostí v jeho výpovědích, když např. trestní stíhání dovolatele bylo na základě těchto výpovědí zahájeno za činy, který měly být provedeny v době, kdy byl obviněný prokazatelně ve výkonu trestu, a tudíž je nemohl spáchat. Z výpovědi spolupracujícího obviněného I. P. dále nalézací soud učinil závěr, že obviněný měl na tomto obchodu aktivní účast, stejně jako na následné výrobě pervitinu, přičemž o pár řádků níže soud v témže rozhodnutí konstatuje, že obviněný nedisponuje hlubšími znalostmi výrobního procesu, což si podle dovolatele vzájemně odporuje. Dále obviněný upozorňuje na to, že u soudu spolupracující obviněný I. P. uvedl, že obviněný M. B. u transakce fyzicky nebyl, a že obchod se domlouval s J. V. Obviněný tedy navrhoval jako důkaz výslech J. V. i R. B., kteří však vyslechnuti nebyli, neboť je soud ani nepředvolal.

14. Obviněný dále ve vztahu k výše uvedenému namítá, že má pochybnosti o nezaujatosti a nestrannosti odvolacího soudu, jelikož soudce Vrchního soudu v Olomouci v odůvodnění jeho usnesení spekulativně uvedl, že snad každý občan České republiky ví o tom, že je možné získat větší množství léčiv obsahujících prekurzor k výrobě metamfetaminu v Polsku.

15. Závěrem svého dovolání proto obviněný M. B. navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení Vrchního soudu v Olomouci, jakož i rozhodnutí jemu předcházející, a přikázal Krajskému soudu v Ostravě věc v potřebném rozsahu znovu projednat a rozhodnout.

16. Usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 7. 6. 2022, sp. zn. 2 To 98/2021, napadl dovoláním, podaným prostřednictvím svého obhájce, rovněž obviněný J. K., a to v celém jeho rozsahu. V rámci

odůvodnění svého mimořádného opravného prostředku tento obviněný odkázal na dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2021, neboť podle jeho názoru napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení.

17. Dovolatel s odkazem na výše uvedené dovolací důvod v odůvodnění svého mimořádného opravného prostředku namítl, že má za to, že užitá kvalifikace podle § 283 odst. 1, odst. 4 písm. c) tr. zákoníku je nepřiléhavá, neboť z jeho hlediska neexistoval v rámci jednání popsaného pod bodem 1. žádný společný záměr obviněného a spoluobviněných, a to ani společný záměr získat co největší majetkový prospěch či znesnadnit své odhalení a dopadení. Obviněný byl se spoluobviněným A. K. dohodnut na podmínkách vzájemného „obchodu" a sledoval pouze vlastní majetkový prospěch, kdy za vyrobení určitého množství pervitinu inkasoval na ruku dohodnutou odměnu a další osud jím vyrobeného pervitinu jej nezajímal. Obviněný nesledoval svým jednáním ani společný cíl znesnadnit odhalení a dopadení, neboť spolupráce se spoluobviněným A. K. z tohoto pohledu žádnou ochranu před odhalením a dopadením neposkytovala, ani poskytovat nemohla. Naopak, žádná taková spolupráce se neobejde bez vzájemné komunikace do obchodu zapojených osob a komunikace sama riziko odhalení a dopadení naopak zvyšuje. Samotné vědomí obviněného J. K. o tom, že spoluobviněnému A. K. dodávají pervitin ještě další osoby a že jmenovaný spoluobviněný získaný pervitin dále prodává svým odběratelům, neznamená, že se obviněný K. stal členem organizované skupiny a že tato skupina měla nějaký společný cíl či záměr. V takovém případě by nedovolená výroba psychotropních látek představovala zapojení do organizované skupiny vždy, a to s ohledem na skutečnost, že každý výrobce drogy potřebuje od někoho sehnat suroviny a potřebuje rovněž odběratele drogy.

18. Závěrem svého dovolání proto obviněný J. K. navrhl, aby Nejvyšší soud vyhověl jeho dovolání, zrušil napadené usnesení Vrchního soudu v Olomouci a věc přikázal příslušnému soudu k novému projednání a rozhodnutí.

19. Obviněný D. H. pak napadl dovoláním podaným prostřednictvím své obhájkyně obě výše citovaná rozhodnutí nižších soudů, a to v celém jejich rozsahu. V rámci odůvodnění svého mimořádného opravného prostředku tento obviněný odkázal na dovolací důvody uvedené v § 265b odst. 1 písm. g) a l) tr. ř., ve zněním účinném do 31. 12. 2021, neboť podle jeho názoru napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. Konkrétně obviněný namítl, že skutková zjištění učiněná soudem prvního stupně jsou v extrémním nesouladu s provedenými důkazy, čímž bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces. Zároveň bylo podle jeho názoru rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř., přestože byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání uvedený v písmenech a) až k), ve znění účinném do 31. 12. 2021.

20. Jmenovaný dovolatel s odkazem na výše uvedené dovolací důvody v odůvodnění svého mimořádného opravného prostředku namítl, že jeho podíl na jednání popsaném pod bodem 1. byl nesprávně právně kvalifikován, když toto jednání naplňuje toliko znaky trestného činu výroby a držení předmětu k nedovolené výrobě omamné a psychotropní látky a jedu podle § 286 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, resp. pokus tohoto trestného činu, nebo přípravné jednání směřující k výrobě pervitinu ve smyslu § 20 odst. 1 k trestnému činu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c) tr. zákoníku. Podle obviněného totiž v dané věci nebylo prokázáno, že s léčivy nakládal tak, že na dovoz 400 balení léků způsobilých k výrobě pervitinu navazovala výroba, či že by tablety léčiva způsobilé k výrobě pervitinu měl nakoupit pro někoho jiného a žádná taková osoba nebyla zjištěna.

21. Obviněný dále ve vztahu k výše uvedenému namítá, že v žádném případě nebylo prokázáno, že by byl členem organizované skupiny působící ve více státech, jelikož nevěděl o tom, že spoluobviněný A.

K. spolupracuje i s jinými osobami. Údajní členové organizované skupiny se přitom mezi sebou neznali, nebyli propojeni ani žádnými osobami organizátorů, a zároveň neexistovala hierarchie, ani vnitřní pravidla skupiny. Pokud obviněný vyráběl pervitin, činil takto pouze pro spoluobviněného A. K., přičemž toliko v důsledku skutečnosti, že spoluobviněný J. K. jeho výrobu opravoval a spoluobviněný T. P. po této výrobě uklízel, nemohly být naplněny znaky organizované skupiny.

22. Další pochybení obou nižších soudů spatřuje obviněný v tom, že tyto soudy nesprávně vypočetly množství pervitinu vyrobeného spoluobviněným J. K., který měl podle jejich skutkových zjištění vyrobit pervitin v objemu 850 gramů, což je ovšem nelogické a technicky nemožné, pokud mu předtím dovolatel měl odcizit 200 gramů pseudoefedrinu. Kdyby mu je obviněný skutečně odcizil, mohl by spoluobviněný J. K. vyrobit podstatně menší množství pervitinu. Navíc sám spoluobviněný J. K. uváděl, že najednou lze vyrobit toliko 800 gramů pseudoefedrinu, když navíc soudní znalci uvedli, že při výrobě dochází ke ztrátě a úspěšnost výroby je 80 %. Podle obviněného tedy není zřejmé, z jakého důvodu není procentní úspěšnost uvedena u prvního množství vyrobeného pervitinu. Spoluobviněný J. K. současně uvedl, že považuje obviněného D. H. v otázce výroby pervitinu za laika a není možno vyrobit najednou více jak 800 gramů pervitinu, což koresponduje i se závěry znalce o případné úspěšnosti při použití léků způsobilých k výrobě pervitinu.

23. Závěrem svého dovolání proto obviněný D. H. navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení Vrchního soudu v Olomouci, jakož i rozhodnutí jemu předcházející, a přikázal Krajskému soudu v Ostravě věc v potřebném rozsahu znovu projednat a rozhodnout.

24. K podaným dovoláním jednotlivých obviněných zaslala své písemné stanovisko ze dne 5. 12. 2022, sp. zn. 1 NZO 883/2022-37, státní zástupkyně činná u Nejvyššího státního zastupitelství (dále jen „státní zástupkyně“), která ve svém vyjádření předně uvedla, že většina obviněných zjevně nezaznamenala změnu v právní úpravě institutu dovolání, konkrétně ve vymezení dovolacích důvodů, k níž došlo k 1. 1. 2022 v souvislosti s nabytím účinnosti zákona č. 220/2021 Sb., avšak s ohledem na obsah jejich dovolání tato skutečnost nebrání jejich projednání. Všichni obvinění pak podle státní zástupkyně ve svých dovoláních především opakují obhajobu, kterou uplatnili již před nalézacím soudem, kterou shrnuli ve svých odvoláních a kterou vedli totožným způsobem při veřejném zasedání o odvolání proti odsuzujícímu rozsudku nalézacího soudu, přičemž se s těmito námitkami oba nižší soudy již řádně vypořádaly.

25. Podle státní zástupkyně všichni obvinění shodně uplatnili námitky, jejichž prostřednictvím se primárně domáhají změny skutkových zjištění ve svůj prospěch, a následně ze změny skutkových zjištění vyvozují, že se činu v podobě, jak uzavřely oba soudy, nedopustili, případně se dopustili jiného, méně závažného trestného činu. V těchto souvislostech tedy státní zástupkyně zcela odkazuje na skutkové a právní závěry, jak je již učinily nalézací i odvolací soud, které přezkoumala a s nimiž se plně ztotožnila. Skutkové námitky obviněných A. K. a M. B. přitom podle státní zástupkyně lze formálně podřadit pod dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., ve znění účinném od 1. 1. 2022, v jeho první alternativě, materiálně však pod tento dovolací důvod nespadají, jelikož obviněnými vytýkané nesprávné hodnocení důkazů nelze podřadit pod tzv. extrémní nesoulad, ani pod žádný jiný z dovolacích důvodů uvedených v § 265b tr. ř., a to ani ve vztahu k vznesené námitce porušení zásady *in dubio pro reo*. Rozhodnout na základě této zásady ve prospěch obviněného lze totiž jen za předpokladu, jestliže existující rozpory jsou natolik zásadní, že vina obviněného není nepochybná ani po pečlivém vyhodnocení všech důkazů, přičemž v úvahu již nepřichází provedení dalších důkazů. O tuto situaci se však v dané věci nejedná, když v tomto směru lze opět odkázat na přesvědčivé odůvodnění rozhodnutí nalézacího i odvolacího soudu.

26. Stran námitky neprovedení navrhovaného důkazu v podobě výslechu J. V. a R. B., jež byla vznesena obviněným M. B., pak státní zástupkyně uvádí, že tuto námitku je možné formálně podřadit pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. v jeho třetí alternativě. Státní zástupkyně

ovšem upozorňuje, že odvolací soud se důkazním návrhem obviněného M. B. zabýval v bodě 43. odůvodnění svého usnesení, pročež na tento bod odůvodnění napadeného usnesení odkazuje a dodává, že odvolací soud dostál své povinnosti nejen o důkazních návrzích rozhodnout, ale také vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl.

27. Z obsahu všech podaných dovolání podle státní zástupkyně dále vyplývá, že námitky v nich vznesené lze označit jako formálně odpovídající dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., neboť jimi obvinění mimo jiné prezentují, že skutky, jak byly soudy zjištěny, byly nesprávně právně kvalifikovány jako trestné činy, ačkoliv o trestné činy nejde, popřípadě měly být kvalifikovány jako jiné, resp. mírnější trestné činy. Nicméně obsahově a materiálně dané námitky tomuto dovolacímu důvodu neodpovídají, neboť státní zástupkyně zastává ten názor, že v posuzované věci primární podstata námitek obviněných spočívá v jejich zjevné snaze o zpochybnění získaných důkazů a v neztotožnění se s hodnotícími úvahami soudů, které na základě provedených důkazů dospěly k závěru, že jednání, kterého se obvinění dopustili, vykazuje znaky souzených trestných činů.

28. Státní zástupkyně je tedy toho názoru, že byť je dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. obviněnými explicitně vyjádřen (byť v některých případech nesprávně označen v důsledku nerespektování změny dovolacích důvodů od 1. 1. 2022), obsahová stránka dovolání mu neodpovídá. Provádění důkazů, včetně jejich hodnocení a vyvozování skutkových závěrů z důkazů, totiž neupravuje hmotné právo, nýbrž předpisy trestního práva procesního. Ustanovení § 2 odst. 5 a 6 tr. ř. přitom nestanoví žádná pravidla, jak pro míru důkazů potřebných k prokázání určité skutečnosti, tak stanovící relativní váhu určitých typů či druhů jednotlivých důkazů a shromážděné důkazy hodnotí soud podle vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností jednotlivě i v jejich souhrnu. Rozhodování o rozsahu dokazování tak spadá do výlučné kompetence soudu.

29. K otázce kvalifikace protiprávního jednání obviněných, popř. rozsahu jim za vinu kladené trestné činnosti, přitom státní zástupkyně odkazuje na právní hodnocení skutkových zjištění nalézacím soudem, kterak bylo ve vztahu k jednotlivým obviněným učiněno na stranách 141. až 149. odůvodnění rozsudku nalézacího soudu, na něž odkázal rovněž odvolací soud. Státní zástupkyně k tomuto pouze dodává, že z odůvodnění rozhodnutí obou soudů nižších stupňů vyplývá přesvědčivý vztah mezi soudy učiněnými skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů. Dále je podle jejího názoru zjevné, že soudy postupovaly při hodnocení důkazů důsledně podle § 2 odst. 6 tr. ř. a učinily skutková zjištění, která řádně zdůvodnily. Důkazy přitom hodnotily podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a v odůvodnění svých rozhodnutí v souladu s požadavky § 125 odst. 1 tr. ř. vyložily, jakým způsobem se vypořádaly s obhajobou obviněných a proč jí neuvěřily. Nalézací i odvolací soud hodnotily provedené důkazy v souladu s jejich obsahem, nedopustily se žádné deformace důkazů ani jinak nevybočily z mezí volného hodnocení důkazů a své hodnotící závěry jasně a logicky vysvětlily. To, že způsob hodnocení provedených důkazů nekoresponduje s představami dovolatelů, není podle státní zástupkyně dovolacím důvodem a samo o sobě ani nesvědčí pro závěr o porušení pravidla *in dubio pro reo* či obecně zásad spravedlivého procesu.

30. K dovolacím námitkám obviněného A. K. státní zástupkyně uvedla, že výhradu směřující proti neužití § 43 odst. 2 tr. zákoníku lze podřadit pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., avšak v souladu se způsobem, jakým nalézací soud vyhodnotil podmínky uložení souhrnného trestu na straně 152 odůvodnění svého rozsudku, je na místě konstatovat, že zákonné podmínky pro uložení souhrnného trestu nebyly naplněny a námitku obviněného je tedy nutno odmítnout jako neodůvodněnou.

31. Přisvědčit pak podle státní zástupkyně nelze ani námitce obviněného A. K. stran nepřiměřenosti uloženého trestu odnětí svobody, kterou tento obviněný uplatnil podle § 265b odst. 1 písm. i) tr. ř., neboť pochybení soudu spočívající v údajně nesprávném zvolení druhu či výměry ukládaného trestu a

v důsledku toho uložení nepřiměřeně přísného nebo naopak mírného trestu, nelze v dovolání namítat prostřednictvím žádného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 tr. ř. Nadto státní zástupkyně došla k závěru, že z velmi pečlivého a dostatečně přesvědčivého odůvodnění rozsudku soudu nalézacího na jeho stranách 151. až 153. se podává zhodnocení ukládaného trestu ve smyslu kritérií daných v § 38 a § 39 tr. ř., v němž nelze shledat žádné pochybení a uložený trest odnětí svobody lze vzhledem k osobě obviněného A. K. a spáchanému trestnému činu považovat za zcela přiměřený.

32. Za právně relevantním způsobem uplatněné námitky lze podle státní zástupkyně považovat s jistou dávkou tolerance argumentaci obviněného A. K. stran nezákonného uložení ochranného opatření v podobě zabrání věci podle § 101 odst. 1, odst. 2 písm. e) tr. zákoníku, byť podstatnou částí zvolené argumentace obviněný rozporuje proces dokazování a skutková zjištění. Zmíněnou argumentací se ovšem podle jejího mínění zcela adekvátně zabýval již nalézací soudu v odůvodnění svého rozsudku na straně 153. a odvolací soud v bodě 56. odůvodnění dovoláním napadeného usnesení. Na podkladě rozsáhlého dokazování bylo možno učinit spolehlivý závěr o faktickém vlastnictví předmětných osobních motorových vozidel dovolatelem A. K., jakožto i skutečnost, že daná vozidla byla pořízena za výnos ze souzené trestné činnosti. K uložení předmětného ochranného opatření byl tedy státní zástupkyní shledán zákonný a oprávněný důvod.

33. Státní zástupkyně tedy v závěru svého vyjádření konstatovala, že všichni obvinění v dovolání v podstatě jen opakují námitky uplatněné v řízení před soudem prvního stupně a v odvolacím řízení, se kterými se soudy obou stupňů dostatečně a správně vypořádaly, přičemž dovolání obviněných z části uplatněným dovolacím důvodům neodpovídají, z části jsou pak zjevně neopodstatněná. Za tohoto stavu tak navrhla, aby Nejvyšší soud dovolání všech obviněných v neveřejném zasedání odmítl podle § 265b odst. 1 písm. e) tr. ř. jako zjevně neopodstatněná.

34. Vyjádření státní zástupkyně k dovoláním podaným shora jmenovanými obviněnými bylo následně Nejvyšším soudem zasláno obhájcům jednotlivých obviněných k jejich případným replikám, které však do okamžiku zahájení neveřejného zasedání o podaných dovoláních nebyly tomuto soudu předloženy.

III.
Přípustnost dovolání

35. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) nejprve zjišťoval, zda jsou jednotlivá dovolání obviněných přípustná a zda vyhovují všem relevantním ustanovením trestního řádu, tedy zda byla podána v souladu s § 265a odst. 1, odst. 2 tr. ř., zda byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě a na příslušném místě v souladu s § 265e odst. 1, odst. 3 tr. ř., jakož i oprávněnými osobami ve smyslu § 265d odst. 1 písm. c), odst. 2 tr. ř. Dále zkoumal, zda učiněná podání splňují obligatorní obsahové náležitosti upravené v § 265f tr. ř.

36. Po prostudování podaných dovolání Nejvyšší soud shledal, že jednotliví obvinění všechna výše uvedená ustanovení trestního řádu respektovali, pročež předmětná dovolání vyhodnotil jako přípustná a vyhovující relevantním ustanovením trestního řádu, tzn. že nebyly shledány žádné skutečnosti bránící jejich věcnému projednání.

IV.
Důvodnost dovolání

37. Vzhledem k tomu, že dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v ustanovení § 265b tr. ř., musel Nejvyšší soud dále posoudit otázku, zda lze jednotlivými obviněnými uplatněné dovolací důvody považovat za některé z důvodů taxativně uvedených v citovaném ustanovení zákona, jejichž existence je zároveň podmínkou provedení přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem.

38. V souvislosti s obviněnými A. K., J. K. a D. H. uplatněnými námitkami Nejvyšší soud připomíná, že v případě dovolání opírajícího se o dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2021, zákon vyžadoval, aby podstatu výhrad a obsah dovolatelem uplatněných dovolacích námitek tvořilo tvrzení, že nižšími soudy zjištěný skutkový stav věci, jenž byl popsán v jejich rozhodnutí, není takovým trestným činem, za který jej soudy pokládaly, neboť jimi učiněná skutková zjištění nevyjadřují naplnění všech zákonných znaků skutkové podstaty trestného činu, jenž byl dovolateli přisouzen. S poukazem na tento dovolací důvod tak obviněný namítal, že dotčený skutek buď vykazuje znaky jiného trestného činu, anebo není vůbec žádným trestným činem. K této problematice srov. též usnesení velkého senátu trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 28. 6. 2006, sp. zn. 15 Tdo 574/2006, jakož i rozhodnutí Nejvyššího soudu uveřejněné pod č. 36/2004 Sb. rozh. tr.

39. Současně je namístě připomenout, že v době rozhodování Nejvyššího soudu o podaných dovoláních je již od 1. 1. 2022 účinná novela trestního řádu provedená zákonem č. 220/2021 Sb., v jejímž rámci je dovolací důvod původně uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2021 – v nezměněné dikci – vymezen v písmenu h) téhož ustanovení. Citovanou novelou pak byl do ustanovení § 265b odst. 1 tr. ř. pod písmenem g) vložen nový dovolací důvod spočívající v tom, že „rozhodná skutková zjištění, která jsou určující pro naplnění znaků trestného činu, jsou ve zjevném rozporu s obsahem provedených důkazů nebo jsou založena na procesně nepoužitelných důkazech nebo ve vztahu k nim nebyly nedůvodně provedeny navrhované podstatné důkazy“. Cílem tohoto dovolacího důvodu je přitom kodifikace dosavadní rozhodovací praxe Nejvyššího soudu, kterak se vyvinula pod vlivem judikatury Ústavního soudu (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 30. 11. 1995, sp. zn. III. ÚS 166/95, nebo nález Ústavního soudu ze dne 28. 11. 2005, sp. zn. IV. ÚS 216/04). Tento dovolací důvod tedy umožňuje nápravu v případech, kdy došlo k zásadním (extrémním) vadám v rozhodných skutkových zjištěních, která jsou určující pro naplnění zákonných znaků trestného činu, jímž byl obviněný pravomocně uznán vinným, popř. zproštěn obžaloby, event. ve vztahu k němuž bylo rozhodnuto některým z dalších rozhodnutí taxativně uvedených v § 265a odst. 2 tr. ř. Tento do zákona nově zařazený dovolací důvod věcně podchycuje tři okruhy nejzásadnějších vad ve skutkových zjištěních, kterými jsou:

> – případy tzv. extrémního (zjevného) nesouladu mezi obsahem provedených důkazů a skutkových zjištění, která jsou na jejich základě učiněna (zejména případy deformace důkazů, kdy skutkové zjištění je opakem skutečného obsahu daného důkazu),
>
> – případy použití procesně nepoužitelných důkazů (typicky důkazu, který byl pořízen v rozporu se zákonem, např. věcného důkazu zajištěného při domovní prohlídce učiněné bez příkazu soudu, důkazu nezákonným odposlechem apod.),
>
> – vada spočívající v tzv. důkazu opomenutém, tj. důkazu, který byl sice některou z procesních stran navržen, avšak soudem nebyl proveden a jeho neprovedení nebylo věcně adekvátně odůvodněno.

40. Zakotvením uvedeného dovolacího důvodu s účinností od 1. 1. 2022 však reálně nedošlo k rozšíření mezí dovolacího přezkumu též na otázky skutkové. Jak již bylo konstatováno shora, smyslem jeho zakotvení byla totiž pouze výslovná kodifikace již dříve judikaturou Ústavního a Nejvyššího soudu vymezených nejtěžších vad důkazního řízení, pro něž se obecně vžil pojem tzv. extrémního nesouladu. Na tom ničeho nemění ani skutečnost, že zákonodárce v tomto směru neužil přímo pojem „extrémní rozpor“. Nyní nově výslovně zakotvený dovolací důvod je proto nutno vykládat zcela shodně, jak byl ve smyslu dosavadní bohaté judikatury chápán extenzivní výklad § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2021.

41. Jde-li o obviněným A. K. uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., ve znění

účinném do 31. 12. 2021 [s účinností od 1. 1. 2022 nově § 265b odst. 1 písm. i) tr. ř.], pak platí, že tento může být naplněn ve dvou alternativách, které spočívají v tom, že obviněnému byl uložen druh trestu, který zákon nepřipouští, nebo trest ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou v trestním zákoně na trestný čin, jímž byl obviněný uznán vinným. Druhem trestu, který zákon nepřipouští, se přitom rozumí případy, v nichž byl obviněnému uložen některý ze zákonem uvedených druhů trestů, vymezených v § 52 tr. zákoníku, avšak bez splnění podmínek, které zákon přepokládá tzn. že se jedná o případy, kdy konkrétnímu pachateli nebylo možné za konkrétní trestný čin uložit některý druh trestu s ohledem na jeho zvláštní zákonné podmínky. Uložení trestu mimo zákonem stanovenou sazbu se týká jen těch druhů trestů, které mají trestní sazbu vymezenou trestním zákoníkem a trest je uložen mimo zákonnou sazbu jak při nedůvodném překročení horní hranice trestní sazby, tak i nezákonným prolomením její dolní hranice, pokud je taková hranice v zákoně určena, včetně nesprávného užití § 40 odst. 2 a § 58 tr. zákoníku o mimořádném snížení trestu odnětí svobody (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu publikované v Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, ročník 2004, sv. 26, pod č. T 617). Předmětný dovolací důvod tedy nenaplňují námitky nepřiměřenosti trestu, ať již pociťovaného jako mírný, nebo přísný, nejde-li o nepřípustný druh trestu ani o překročení příslušné trestní sazby (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu uveřejněné pod č. 22/2003 Sb. rozh. tr.).

42. Jde-li o obviněným A. K. uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. j) tr. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2021 2021 [s účinností od 1. 1. 2022 nově § 265b odst. 1 písm. k) tr. ř.], pak platí, že tento dovolací důvod je dán tehdy, jestliže bylo rozhodnuto o uložení ochranného opatření, aniž byly splněny podmínky stanovené zákonem pro jeho uložení.

43. Důvodem dovolání, jenž uplatnil obviněný D. H. podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. 2021 [s účinností od 1. 1. 2022 nově § 265b odst. 1 písm. m) tr. ř.], je existence vady spočívající v tom, že bylo rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř., aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí, nebo byl v řízení mu předcházejícím dán některý ze zbylých důvodů dovolání podle § 265b odst. 1 tr. ř. Předmětný dovolací důvod tedy dopadá na případy, kdy došlo buď k zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku bez věcného přezkoumání a procesní strana tak byla zbavena přístupu ke druhé instanci, nebo byl řádný opravný prostředek zamítnut, přestože již v předcházejícím řízení byl dán některý z ostatních dovolacích důvodů podle § 265b odst. 1 tr. ř.

44. Podle zásady platné pro trestní řízení, podle které se procesní úkony zásadně provádějí podle trestního řádu účinného v době řízení (srov. například NOVOTNÝ, O. a kol. Trestní právo hmotné. 1. Obecná část. 6. vydání. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2010, s. 93; též rozhodnutí Nejvyššího soudu uveřejněné pod č. 13/2014 Sb. rozh. tr.), je Nejvyšší soud při svém rozhodování v dovolacím řízení realizovaném po 1. 1. 2022 povinen aplikovat normy trestního práva procesního účinného v době jeho rozhodování, tj. včetně trestního řádu ve znění novely provedené zákonem č. 220/2021 Sb. (účinné od 1. 1. 2022), avšak s tím, že i nadále pro rozsah přezkumné povinnosti Nejvyššího soudu dovoláním napadených rozhodnutí platí, že dovolací soud je vázán uplatněnými dovolacími důvody a jejich odůvodněním (§ 265f odst. 1 tr. ř.) a není povolán k revizi napadeného rozhodnutí z vlastní iniciativy (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 8. 2006, sp. zn. 8 Tdo 849/2006). Současně platí, že rozsah, stejně jako důvody podaného dovolání lze měnit jen po dobu trvání zákonné lhůty k podání tohoto mimořádného opravného prostředku (§ 265f odst. 2 tr. ř.).

45. Ze spisového materiálu vyplynulo, že všem dovolatelům lhůta k podání dovolání v nyní posuzované věci počala běžet až po datu 1. 1. 2022, tj. po účinnosti výše označené novely trestního řádu. Obvinění A. K., J. K. a D. H. však ve svém podání přesto odkázali na dovolací důvody ve znění účinném před platností novely provedené zákonem č. 220/2021 Sb. Z právě uvedeného je tedy zjevné, že se obvinění (resp. jejich obhájci) dopustili formálního pochybení stran řádného označení dovolacích důvodů podle v době podání účinného znění trestního řádu. Jelikož však námitky, které

obvinění A. K., J. K. a D. H. uplatnili s odkazem na dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2021, alespoň po formální stránce odpovídají platným dovolacím důvodům uvedeným nyní v § 265b odst. 1 písm. g) nebo písm. h) tr. ř., ve zněním účinném od 1. 1. 2022 (které ve svém dovolání uplatnil rovněž obviněný M. B.), a u dovolacích důvodů podle § 265b odst. 1 písm. h), písm. j) a písm. l) došlo s účinností od 1. 1. 2022 pouze ke změně (posunu) jejich formálního označení, Nejvyšší soud předmětná písemná podání obviněných A. K., J. K. a D. H. řádně projednal, byť s poukazem na toto formální pochybení.

46. Nejvyšší soud nadto i při respektování shora uvedeného interpretuje a aplikuje podmínky připuštění dovolání tak, aby dodržel maximy práva na spravedlivý proces vymezené Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a Listinou základních práv a svobod. Je proto povinen v rámci dovolání posoudit, zda nebyla v předchozích fázích řízení porušena základní práva obviněných, včetně jejich práva na spravedlivý proces (k tomu srov. stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 4. 3. 2014, sp. zn. Pl. ÚS-st. 38/14).

V.
K meritu věci

47. Nejvyšší soud v duchu výše citované judikatury Nejvyššího i Ústavního soudu zkoumal, zda dovolání obviněných A. K., M. B., J. K. a D. H. splňují kritéria jimi uplatněných dovolacích důvodů, načež po prostudování připojeného spisového materiálu dospěl k závěru, že obvinění A. K., M. B. a J. K. ve svých dovoláních vznesli mimo jiné námitky, jež jsou formálně podřaditelné pod jimi fakticky uplatněné dovolací důvody, nicméně tyto Nejvyšší soud vyhodnotil jako zjevně neopodstatněné. Naproti tomu dovolání obviněného D. H. obsahovalo argumentaci, již pod žádné zákonem taxativně stanovené dovolací důvody podřadit v žádném ohledu nelze.

V.1
K dovolacím námitkám obviněného A. K.

48. Jak již bylo konstatováno shora, obviněný A. K. ve svém dovolání podřadil vznesené výhrady fakticky pod dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g), písm. h), písm. i) a písm. k) tr. ř., ve znění účinném od 1. 1. 2022 [byť ve skutečnosti formálně odkázal na dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g), písm. h) a písm. j) tr. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2021]. Z obsahu podaného dovolání je přitom zřejmé, že obviněný převážnou většinou svých dovolacích námitek pouze opětovně rozporuje rozsah své trestné činnosti stran jednání popsaného pod bodem 1. a stále setrvává na svém tvrzení, že rozhodná skutková zjištění jsou ve zjevném rozporu s obsahem provedených důkazů, v důsledku čehož zároveň došlo k nesprávnému hmotně právnímu posouzení tohoto skutku. Dále pak obviněný brojí proti jemu uloženému trestu odnětí svobody a ochrannému opatření uloženému zúčastněné osobě. Obviněný přitom uplatnil prakticky veškeré tyto námitky již ve svém odvolání, jakož i v nalézacím řízení, přičemž tyto byly soudy nižších stupňů v jejich rozhodnutích řádně vypořádány.

49. V návaznosti na výše uvedené je třeba znovu připomenout, že těžiště dokazování se nachází v řízení před soudem prvního stupně a jeho skutkové závěry může doplňovat, popř. korigovat toliko soud druhého stupně v řízení o řádném opravném prostředku (§ 259 odst. 3, § 263 odst. 6, odst. 7 tr. ř.). Naopak Nejvyšší soud je do skutkových zjištění soudů prvního a druhého stupně oprávněn zasáhnout jen zcela výjimečně, pokud to odůvodňuje reálně existující extrémní (resp. zjevný) rozpor mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními z nich učiněnými. O takovou situaci se však v nyní projednávané věci zjevně nejedná, neboť skutkový stav byl oběma nižšími soudy zjištěn bez důvodných pochybností. Nejvyšší soud v dané věci neshledal žádné pochybnosti stran správnosti skutkových závěrů učiněných soudy nižších stupňů, neboť tyto závěry byly opřeny o četné a řádně provedené důkazy. Jelikož však dovolatel s odkazem na dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. opětovně namítl, že rozhodná skutková zjištění, která jsou určující pro naplnění zákonných

znaků jemu přisouzeného trestného činu, jsou ve zjevném rozporu s obsahem provedených důkazů, Nejvyšší soud předložený případ obviněného A. K. znovu přezkoumal.

50. Ve světle námitek obviněného směřujících proti skutkovému stavu popsanému pod bodem 1., jak byl ustálen nalézacím soudem, Nejvyšší soud konstatuje, že soud prvního stupně posuzoval věrohodnost provedených důkazů ve vztahu k tomuto skutku, včetně klíčových výpovědí spolupracujícího obviněného I. P., důkladně a pečlivě, načež ze všech souvislostí, které se nabízely, logickým a přesvědčivým způsobem vyvodil odpovídající skutkové závěry, respektujíce přitom princip presumpce neviny. Nejvyšší soud tedy v dané věci neshledal žádných pochybností v tom smyslu, že by skutkové závěry nalézacího soudu stran jednání obviněného A. K. vymezeného pod bodem 1. neměly oporu v provedených důkazech, či by tyto skutkové závěry dokonce provedeným důkazům odporovaly.

51. Nejvyšší soud se tedy nemohl nikterak ztotožnit s námitkou obviněného, podle které je na místě označit usvědčující výpověď spolupracujícího obviněného I. P. za zcela nevěrohodnou, a to v důsledku skutečnosti, že jím sdělené skutečnosti ohledně množství léčiv, jejichž dovoz organizoval obviněný K., nebyly dostatečně podloženy dalšími důkazy, které by bez rozumných pochybností prokázaly vinu obviněného v rozsahu, který je mu v bodě 1. výroku o vině přičítán. V této souvislosti je třeba poukázat na fakt, že se touto problematikou zabývaly již oba soudy nižších stupňů, když především nalézací soud ve svém rozsáhlém a velice podrobném odůvodnění napadeného rozsudku na jeho stranách 87. až 125. velice pečlivě rozebral, z jakých důvodů je třeba na výpovědi spolupracujícího obviněného I. P. hledět jako na důkazy usvědčující a věrohodné. Obviněný A. K. totiž nebyl z jednání popsaného pod bodem 1. spolehlivě usvědčen pouze věrohodnou výpovědí spolupracujícího obviněného I. P., jenž podrobně a rozsáhle vypověděl o způsobu, kterým obviněný A. K. se spoluobviněnými J. K., D. H., T. P. a jeho osobou vytvořili organizovanou skupinu za účelem zřízení a provozování varen pervitinu na území České a Polské republiky, jakož i o skutečnosti, že obviněný A. K. byl vedoucím činitelem této organizované skupiny mající na starosti především financování trestné činnosti a organizační záležitosti na nejvyšší úrovni, a to včetně zajišťování dovozu léčiv s obsahem pseudoefedrinu od polských občanů v minimálním množství 168 000 balení, zadávání výroby pervitinu jednotlivým vařičům a následného prodeje jak pervitinu, tak i samotných léčiv způsobilých k jeho výrobě. Jmenovaným spolupracujícím obviněným vypovězené skutečnosti totiž korespondovaly s celou řadou ve věci provedených důkazů, a to zejména se záznamem ze sledování nemovitosti v XY na adrese XY, kde se obviněný A. K. pravidelně setkával s celou řadou osob, z nichž bylo ve 179 případech zadokumentováno jeho setkání se zájmovými osobami, které velmi často do domu vcházely se sportovními taškami, případně do přistavených vozidel nakládaly kartonové krabice (konkrétně bylo zejména v období 31 týdnů zachyceno 50 příjezdů polských státních příslušníků, kteří v období pěti týdnů přivezli celkem 24 krabic). Nákup léčiva určeného pro výrobu pervitinu v množství minimálně 3 000 balení týdně byl prokázán i řadou další důkazů, a to zejména skutečnostmi zjištěnými z výpovědí jednoho ze ztotožněných polských dodavatelů R. G., jenž vypověděl, že obviněnému dodával pravidelně od 100 do 1 000 balení léčiv, stejně jako skutečnost, že nebyl jediným, kdo dovolateli léčiva dodával. Z výpovědí spoluobviněných J. K., T. P. a L. S., jakož i dalších důkazů pak vyplynulo, že ačkoli obviněný K. neměl v rozhodném období žádný legální zdroj příjmů, přesto se chlubil obchodem s vysokými objemy léčiv v množství 3 až 4 tisíc balení léků týdně a podle spoluobviněné L. S. – jeho tehdejší partnerky – nosil domů hotovost v eurech či korunách ve stotisícových objemech, přičemž tyto prostředky mu spoluobviněná i uschovávala a v případě potřeby i vozila, když část těchto finančních prostředků ve výši 590 000 Kč a 5 790 Eur následně rovněž dobrovolně vydala orgánům činným v trestním řízení. Obviněný K. nadto z příjmů ze své trestné činnosti financoval z větší části činnost celé organizované skupiny, když za účelem zřízení varny pervitinu nejen nakupoval potřebná léčiva, ale pronajal rovněž nemovitost v Polské republice, zásoboval jednotlivé vařiče pervitinu léčivem, materiálem, chemikáliemi a většinou vybavení nezbytného pro výrobu pervitinu, přičemž jim zároveň platil vysoké finanční odměny za výrobu

pervitinu dosahující statisícových částek. Množství léčiv, na jehož prodeji či zpracování se obviněný v rámci jednání popsaného pod bodem 1. podílel, přitom odpovídá rovněž skutečnosti, že podle skutkových zjištění prodával pervitin v řádech desítek kilogramů (což obviněný ve svém dovolání nikterak nerozporuje), a nadto měl stále dostatek léčiv, aby mohl obchodovat i přímo s těmito prekurzory.

52. Nejvyšší soud veskrze polemické skutkové námitky obviněného A. K. ve vztahu k jednání popsanému pod bodem 1. kategoricky odmítl jako irelevantní, neboť jsou toliko projevem jeho urputné snahy zvrátit skutkové závěry nalézacího soudu ve svůj prospěch. Ačkoli obviněný namítl, že dovoz většího množství léčiva byl vyvrácen kamerovými záznamy z objektu apartmánů XY v XY na adrese XY, jedná se i v tomto případě o pouhou odlišnou interpretaci předmětného důkazu, jelikož právě tento naopak dokumentoval část příjezdů polských státních příslušníků a přenášení zásilek. Spolupracující obviněný I. P. přitom vypověděl, že léčivo bylo obviněnému K. dováženo i v kompaktní podobě již vyloupané v sáčcích po 100 kusech, pročež ani absence záznamu, který by zachycoval přesun objemných balíků, nevyvrací žádné ze skutkových zjištění nalézacího soudu. Obviněnému se však pouhým setrváním na vlastní verzi skutkového děje a odmítnutím – jakožto údajně nepodložených – skutkových zjištění odvolacího soudu v důsledku nemožnosti zadokumentovat jednotlivá předání s určením jednotlivých dnů a konkrétního množství léčiva, které mu bylo v těchto dnech dovezeno, nemohlo podařit prokázat, že si spolupracující obviněný I. P. rozsáhlou a podrobnou výpověď stran rozsahu trestné činnosti dovolatele zcela vymyslel, a že veškeré zbylé důkazy, jež byly ve vztahu k těmto skutkům v dané věci provedeny, jsou neprůkazné. Z rozhodnutí soudů nižších stupňů přitom nelze nikterak vyvodit, že by se tyto soudy v nyní posuzovaném případě dopustily jakéhokoli svévolného hodnocení důkazů v neprospěch jmenovaného obviněného.

53. Nejvyšší soud tedy v dané věci neshledal žádných pochybností v tom smyslu, že by skutkové závěry nalézacího soudu neměly oporu v provedených důkazech, přičemž k identickému závěru dospěl v napadeném rozhodnutí rovněž soud odvolací. V nyní posuzované věci se přitom nejednalo ani o případnou existenci tzv. deformace důkazů ve smyslu konstantní judikatury Ústavního soudu, tj. o vyvozování skutkových zjištění, která v žádném smyslu nevyplývají z provedeného dokazování (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 7. 2010, sp. zn. IV. ÚS 1235/09, a ze dne 4. 6. 1998, sp. zn. III. ÚS 398/97), jež by měla za následek porušení zásady *in dubio pro reo*. Odlišná interpretace jednotlivých skutkových zjištění obviněným nemá procesní sílu odůvodnit zrušení napadených rozhodnutí soudů nižších stupňů, což platí zvláště za situace, kdy mezi provedenými důkazy a z nich plynoucími skutkovými zjištěními na straně jedné a hmotně právními závěry na straně druhé je patrná zjevná logická návaznost, pročež Nejvyšší soud neshledal žádný důvod k zásahu do skutkových zjištění učiněných soudem prvního stupně, a to při plném respektování práva obviněného na spravedlivý proces ve smyslu relevantní judikatury Ústavního a Nejvyššího soudu.

54. K námitce právního hodnocení stran naplnění zákonných znaků kvalifikované skutkové podstaty trestného činu je namístě uvést, že zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 4 písm. c) tr. zákoníku se dopustí ten, kdo neoprávněně vyrobí, doveze, vyveze, proveze, nabídne, zprostředkuje, prodá nebo jinak jinému opatří nebo pro jiného přechovává omamnou nebo psychotropní látku, přípravek obsahující omamnou nebo psychotropní látku, prekursor nebo jed, a takový čin spáchá ve spojení s organizovanou skupinou působící ve více státech.

55. Nejvyšší soud považuje za vhodné k uvedené problematice ve stručnosti, a toliko v obecné rovině, připomenout, že trestní zákoník výslovně nedefinuje pojem „organizovaná skupina“ (na rozdíl od pojmu „organizovaná zločinecká skupina“ ve smyslu § 129 tr. zákoníku), pročež je jeho vymezení i nadále věcí soudní praxe a judikatury. Organizovanou skupinou se podle dosavadní judikatury rozumí sdružení nejméně tří trestně odpovědných osob, ve kterém je provedena určitá dělba úkolů mezi jednotlivé členy sdružení, a jehož činnost se v důsledku toho vyznačuje plánovitostí a

koordinovaností, což zvyšuje pravděpodobnost úspěšného provedení trestného činu a tím i jeho škodlivost a závažnost. Organizovaná skupina nemusí mít trvalejší charakter, pročež lze tímto způsobem spáchat i jen ojedinělý trestný čin. Současně se nevyžaduje výslovné přijetí za člena organizované skupiny nebo výslovné přistoupení člena k takové skupině, když zcela postačí, že se pachatel fakticky a neformálně (třeba i jen konkludentně) včlenil do skupiny a aktivně se podílel na její činnosti. Pro účast na organizované skupině není rovněž třeba, aby obviněný znal veškeré osoby podílející se na její činnosti nebo jejich úkoly, když naopak postačuje, že se svým jednáním do takové koordinované činnosti začlení a je obeznámen s jejím účelem (k tomu blíže např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2016, sp. zn. 11 Tdo 1010/2016). Tomu, aby pachatel spáchal trestný čin jako člen organizované skupiny, resp. ve spojení s organizovanou skupinou, rovněž nebrání skutečnost, že se nepodařilo zjistit totožnost všech členů organizované skupiny (k tomu blíže např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 8. 2010, sp. zn. 8 Tdo 940/2010, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2017, sp. zn. 11 Tdo 267/2017). O organizovanou skupinu působící ve více státech jde tehdy, pokud působí nejméně ve dvou státech, a to případně včetně České republiky (k tomu blíže usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 8. 2015, sp. zn. 11 Tdo 504/2015). Pro trestný čin spáchaný organizovanou skupinou je typické, že při plánovitém a promyšleném rozdělení úkolů mezi její členy dochází ze strany některých členů jen k dílčím jednáním, která se sama o sobě jeví jako méně závažná, a to jak z hlediska své povahy, tak z hlediska příčinného významu pro způsobení následku (k tomu blíže usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 6. 2017, sp. zn. 7 Tdo 678/2017). Rozdělení úkolů mezi více spolupachatelů je předpokladem toho, aby po spojení všech dílčích činností jednotlivých spolupachatelů bylo zamýšleného cíle dosaženo snáze a spolehlivěji. To, že jednání některého z členů takové skupiny se jeví jako jednání méně závažné (posuzováno jak z hlediska jeho povahy, tak i příčinného významu pro způsobení následku), nemůže mít samo o sobě vliv na závěr, že jde o čin spáchaný organizovanou skupinou. Zákonnou dikcí „ve spojení“, obsaženou v § 283 odst. 1, odst. 4 písm. c) tr. zákoníku, jsou přitom postiženy i volnější formy vztahu pachatele k uvedené skupině, než je jeho členství ve skupině, a není tak nutno detailně prokazovat naplnění pojmu členství v „organizované skupině“ (k tomu srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 9. 2015, sp. zn. 6 Tdo 193/2015, a ze dne 9. 10. 2013, sp. zn. 6 Tdo 526/2013). K naplnění dané kvalifikované skutkové podstaty přitom může dojít i pouhou spoluprací s organizovanou skupinou, jež působí ve více státech, z nichž jedním je i Česká republika.

56. Ke znaku „člen organizované skupiny“ se vzhledem k povaze této okolnosti podmiňující použití vyšší trestní sazby musí vztahovat zavinění ve formě úmyslu [§ 15, § 17 tr. zákoníku, srov. ŠÁMAL, Pavel a kol. Trestní zákoník I. § 140 až 421. Komentář 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 1604; přiměřeně též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2. 10. 2013, sp. zn. 5 Tdo 826/2013-I.].

57. Promítne-li Nejvyšší soud shora připomenuté závěry své rozhodovací praxe do poměrů nyní projednávané trestní věci, pak je třeba konstatovat, že námitky obviněného A. K. jsou zjevně neopodstatněné a právní posouzení jeho jednání popsaného pod bodem 1. soudy nižších stupňů jako „spáchaného ve spojení s organizovanou skupinou působící ve více státech“ je zcela namístě, když v nyní posuzované věci nalézací soud přiléhavě upozornil na všechny relevantní aspekty ústící v přesvědčivý závěr o existenci organizované skupiny působící ve více státech. Nejvyšší soud přitom nemůže nikterak zohlednit z hlediska uplatněných dovolacích důvodů zcela irelevantní snahu obviněného svými procesními námitkami bagatelizovat své jednání a deformovat skutková zjištění nalézacího soudu tvrzením, že jednotliví vařiči pervitinu o sobě navzájem nevěděli a vyráběli pervitin pro jeho osobní potřebu, aniž by ve skutečnosti obviněný svá tvrzení jakkoli blíže odůvodnil, či i jen uvedl, na základě čeho považuje zcela opačná skutková zjištění nalézacího soudu za nesouladná s výsledky provedeného dokazování, tedy aniž by ve vztahu k nim fakticky namítal existenci extrémního (zjevného) rozporu mezi provedenými důkazy a podstatnými skutkovými zjištěními z nich učiněnými. Takto formulované námitky totiž nelze úspěšně uplatnit v rámci žádného ze zákonných dovolacích důvodů, pročež nejsou způsobilé založit přezkumnou povinnost dovolacího soudu.

58. Nad rámec námitek zpochybňujících skutkový stav obviněný A. K. rozporoval naplnění kvalifikované skutkové podstaty trestného činu podle § 283 odst. 1, odst. 4 písm. c) tr. zákoníku zejména na základě skutečnosti, že se do této nezapojil žádný cizí státní příslušník. Tuto námitku je ovšem třeba označit za nedůvodnou, jelikož pro naplnění dané skutkové podstaty je otázka toho, zda bylo nalézacím soudem konstatováno, zda se konkrétní cizí státní příslušník včlenil do organizované skupiny, pro užitou právní kvalifikaci zcela nepodstatná. Rozhodným je v dané věci pouze mezinárodní přesah trestné činnosti spočívající v teritoriálním hledisku vztahujícím se k státnímu území, jelikož část trestné činnosti spočívající ve výrobě pervitinu byla za účelem jejího utajení páchána na území Polské republiky, tedy mimo dosah českých orgánů činných v trestním řízení, přičemž pervitin byl z části určen rovněž pro zpětný vývoz na území Polské republiky, jakož i pro vývoz do Slovenské republiky.

59. V nyní posuzované věci přitom soud prvního stupně na stranách 141. až 149. svého rozhodnutí přiléhavě upozornil jak na ustálenou soudní praxi a judikaturu, tak na všechny relevantní aspekty ústící v přesvědčivý závěr o existenci organizované skupiny působící ve více státech, jimiž se rozumí nejméně dva státy. Daný kvalifikační znak byl naplněn tím, že spoluobvinění působili v rámci organizované skupiny především na území České republiky a Polska, ježto se její členové svého jednání dopouštěli na území obou těchto států, přičemž jimi vyráběný pervitin byl určen rovněž pro prodej na území Slovenské republiky, kam jej za účelem další distribuce – mimo jiné na pokyn A. K. – převážel jím vyslaný kurýr. Stran vyžadovaného znaku zapojení nejméně tří osob lze konstatovat, že v daném případě šlo o evidentní zapojení více než tří osob za současného vzájemného rozdělení jejich úloh, přičemž právě dělba těchto úloh zajišťovala úspěšnější dokonání činu, když se na činnosti této organizované skupiny podíleli obviněný A. K. společně se spoluobviněnými J. K., I. P., D. H. a T. P. Organizovaná skupina přitom měla jasnou hierarchickou strukturu s rozdělením konkrétních rolí a úloh, kdy v nadřízené pozici vystupoval právě obviněný A. K. zajišťující výše jmenovaným spoluobviněným nejen prostory a veškeré předměty nezbytné k výrobě drogy, tedy chemikálie, léčiva a laboratorní vybavení, ale rovněž je za realizovanou výrobu odměňoval, a to zejména finančně či eventuálně podílem na vyrobeném pervitinu. Organizovaná skupina pak podle skutkových zjištění nalézacího soudu měla trvalejší charakter, když jako celek fungovala déle než rok a komunikace jejích členů probíhala podle výsledků provedeného odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu konspirativně a v náznacích, přičemž za účelem utajení jejich trestné činnosti docházelo též k změnám místa výroby drogy. Jednání obviněného A. K., jakož i spoluobviněných J. K., I. P., D. H. a T. P. tedy zcela jednoznačně naplnilo shora uvedené zákonné znaky, neboť tito obvinění vytvořili organizovanou skupinu, která zajišťovala obstarávání léčiv z území Polska, výrobu pervitinu z těchto léčiv ve velkém rozsahu na území Polska a České republiky a jeho následnou distribuci v Polské, České, ale také Slovenské republice. Jak již bylo konstatováno výše, role obviněného A. K. přitom spočívala zejména v organizování činnosti celé skupiny, jejím financování a materiálním zabezpečení, přičemž spoluobvinění J. K., I. P. a D. H. zastávali zejména roli tzv. „vařičů“ realizujících samotnou výrobu pervitinu. Spoluobviněný T. P. pak na činnosti organizované skupiny participoval plněním dílčích úkolů, zejména pomocnými pracemi a převozem osob a věcí. Současně platí, že všichni členové této skupiny měli minimálně rámcovou představu o jejím fungování a zapojení dalších osob, jelikož se setkávali nejen u obviněného A. K., ale také v místech, kde docházelo k výrobě pervitinu, přičemž se setkali také s polským dodavatelem léčiv R. G. Ani obviněným A. K. zdůrazňovaná skutečnost, že určití členové organizované skupiny v konkrétní okamžik nadřadili své osobní zájmy pokynům, které jim byly obviněným uloženy a jednali na úkor jiných členů organizované skupiny, přitom v žádném případě nevylučuje existenci této organizované skupiny, kterak obviněný namítá.

60. Ve vztahu k obviněnému A. K. i zbylým spoluobviněným tedy nalézací soud jasně vymezil, v čem spatřuje činnost organizované skupiny a podíl obviněného na ní. Současně i vrchní soud jednoznačně deklaroval, z jakých důvodů má za to, že byly tímto jednáním naplněny zákonné znaky kvalifikované skutkové podstaty trestného činu podle § 283 odst. 1, odst. 4 písm. c) tr. zákoníku. Celá skupina

přitom vykazovala takovou míru plánovitosti své činnosti, že dané okolnosti zvyšovaly pravděpodobnost úspěšného provedení činu a tím i jeho škodlivost pro společnost. Za tohoto stavu je tedy správný též závěr nalézacího soudu o naplnění subjektivní stránky daného trestného činu v podobě úmyslu přímého ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, a to i ve vztahu k naplnění zákonných znaků kvalifikované skutkové podstaty trestného činu podle § 283 tr. zákoníku.

61. Obviněný v rámci argumentace brojící proti užité právní kvalifikaci svého jednání podle § 283 odst. 1, odst. 4 písm. c) tr. zákoníku odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 10. 12. 2009, sp. zn. III. ÚS 1481/09-1, resp. na v něm obsažené závěry týkající se možnosti použití vyšší trestní sazby jen v případě splnění tzv. materiální podmínky. Tímto odkazem chtěl obviněný zjevně namítnout nenaplnění předmětné podmínky jeho jednáním popsaným pod bodem 1., nicméně po materiální stránce k této nevznesl žádnou bližší argumentaci a závěry obsažené v jím odkazovaném nálezu nikterak nevztáhl na konkrétní okolnosti daného případu. Takto formulovanou námitku by přes její vágnost bylo v kontextu zbylé odvolací argumentace obviněného možno podřadit pod jím fakticky uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., ve znění účinném od 1. 1. 2022. Předně je namístě zdůraznit, že za trestný je třeba považovat každý protiprávní čin, který trestní zákon označuje za trestný, a který vykazuje znaky uvedené v tomto zákoně, jak je uvedeno v § 13 odst. 1 tr. zákoníku. Z napadeného rozhodnutí odvolacího soudu, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí soudu prvního stupně přitom zcela jednoznačně plyne, z jakých důvodů jednání obviněného naplnilo zákonné znaky kvalifikované skutkové podstaty předmětného trestného činu, stejně jako fakt, že v předmětné věci nejsou dány žádné důvody vedoucí k pochybnostem o tom, zda se společenská škodlivost jednání obviněného nevymyká běžně se vyskytujícím trestným činům, podřaditelným pod užitou skutkovou podstatu, a to zejména s ohledem na způsob páchání trestné činnosti, její dlouhodobost a rozsah. Danou námitku obviněného A. K. tedy dovolací soud s ohledem na výše uvedené shledal jako zcela zjevně neopodstatněnou.

62. Z hlediska obviněným A. K. uplatněných dovolacích důvodů pak Nejvyšší soud vyhodnotil jako relevantní především ty námitky, kterými dovolatel s odkazem na dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., ve znění účinném od 1. 1. 2022, vyjádřil své výhrady k postupu nalézacího soudu, jenž nepřistoupil k uložení souhrnného trestu. K tomu je předně nutno uvést, že Krajský soud v Ostravě se problematikou uložení souhrnného trestu dostatečně důkladně zabýval, když nejprve podrobně zrekapituloval všechna podstatná rozhodnutí vztahující se k osobě obviněného, následně se na straně 149. svého rozsudku věnoval odůvodnění uloženého trestu a posouzení, zda je možno uložit souhrnný trest za souběh nyní posuzované a další sbíhající se trestné činnosti. Nejvyšší soud se se závěry i důvody, které nalézací soud vedly k neuložení souhrnného trestu ve zvolené podobě, ve shodě se soudem odvolacím zcela ztotožňuje, a proto jen ve stručnosti uvádí následující.

63. V obecné rovině lze k ukládání souhrnného trestu konstatovat, že takovýto trest je pachateli ukládán v situaci, kdy má být uložen trest za dva a více trestných činů, o kterých se rozhoduje v samostatných řízeních, za předpokladu, že se jedná o sbíhající se trestnou činnost. Souhrnný trest podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku je možné uložit pouze v případě vícečinného souběhu, který je z hlediska ukládání souhrnného trestu dán za současného splnění několika podmínek, a to že se jedná o trestnou činnost téhož pachatele, který spáchal samostatnými skutky dva nebo více trestných činů ve vícečinném souběhu (stejnorodém nebo různorodém), přičemž v období mezi spácháním těchto jednotlivých trestných činů nesmí být vyhlášen odsuzující rozsudek soudu prvního stupně za jakýkoli z nich (resp. nesmí být pachateli doručen trestní příkaz), pokud trestní věc, v níž byl vydán odsuzující rozsudek (resp. doručen trestní příkaz), skončila, byť i po opravném řízení, pravomocným odsouzením pachatele. Odsuzujícím rozsudkem soudu prvního stupně za jiný trestný čin se přitom ve smyslu § 43 odst. 2 tr. zákoníku rozumí první odsuzující rozsudek o tomto jiném trestném činu téhož pachatele bez ohledu na to, zda takový rozsudek byl případně v řádném nebo mimořádném opravném řízení zrušen, pokud i po tomto opravném řízení věc skončila pravomocným odsouzením

pachatele za uvedený trestný čin. Jestliže obviněný spáchal další trestný čin po právní moci prvního odsuzujícího rozsudku soudu prvního stupně, třebaže tento rozsudek byl v pozdějším řízení zrušen a v téže věci byl vyhlášen nový rozsudek, kterému tedy předcházelo spáchání dalšího trestného činu, nejde o souběh trestných činů, nýbrž o recidivu a uložení souhrnného trestu je tak vyloučeno (viz ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník I. § 1 až 139. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 598 a násl.).

64. Obviněný své tvrzení o vadnosti výroku o uloženém trestu zakládá na svém přesvědčení, že mu trest v nyní projednávané věci měl být ukládán jakožto souhrnný ve vztahu k trestné činnosti, za kterou byl ukládán trest rozsudkem Okresního soudu v Ostravě ze dne 27. 5. 2021, sp. zn. 5 T 78/2019. Ve vztahu k této námitce je nutno v souladu se závěry obou nižších soudů konstatovat, že v nyní posuzované trestní věci nemohl nalézací soud takto postupovat, neboť rozsudkem Okresního soudu v Ostravě ze dne 27. 5. 2021, sp. zn. 5 T 78/2019, byl již ukládán souhrnný trest, a to ve vztahu k rozsudku Okresního soudu v Karviné ze dne 10. 4. 2019, sp. zn. 9 T 15/2019, jehož vyhlášení významně předcházelo dokonání nyní projednávaného jednání obviněného popsaného pod bodem 1. Obviněný totiž v nyní projednávané věci jednáním popsaným pod bodem 1. páchal trvající trestnou činnost od období léta 2018 až do svého zadržení dne 5. 11. 2019, přičemž až tímto dnem byl jeho trestný čin dokonán. Je tedy zřejmé a již nalézací soud v tomto ohledu učinil správné závěry, že jednání projednávané nyní pod bodem 1., které obviněný dokonal až dne 5. 11. 2019, nemůže být ve vícečinném souběhu s trestnou činností, jíž byl obviněný uznán vinným dne 10. 4. 2019, pročež mu nebylo možno ve vztahu k této přechozí trestné činnosti uložit trest souhrnný, nýbrž bylo namístě mu uložit trest samostatný.

65. Jde-li pak o zbylé námitky obviněného směřující proti výměře uloženého trestu odnětí svobody, pak je namístě konstatovat, že námitky vztahující se k druhu a výměře uloženého trestu lze uplatňovat výhradně prostřednictvím dovolacího důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. i) tr. ř., ve znění účinném od 1. 1. 2022, který obviněný ve svém dovolání fakticky uplatnil [byť ve skutečnosti formálně odkázal na identický dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2021]. Jak již přitom bylo konstatováno výše, samotná problematika přiměřenosti (proporcionality) uloženého trestu, resp. námitka dovolatele stran údajné subjektivně pociťované nepřiměřenosti uloženého trestu, není podřaditelná nejen pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. i) tr. ř. (ve znění účinném od 1. 1. 2022), ale ani pod žádný jiný dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 tr. ř. (srov. ŠÁMAL, P. a kol. Trestní řád I, II, III. Komentář. 7. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2013, s. 3152; DRAŠTÍK, A., FENYK, J. a kol. Trestní řád. Komentář II. díl. Praha: Wolters Kluwer ČR, a. s., 2017, s. 460). Tato zásada byla ostatně opakovaně konstatována v již ustálené judikatuře Nejvyššího soudu (srov. např. rozhodnutí uveřejněné pod č. 22/2003 Sb. rozh. tr., usnesení ze dne 29. 6. 2010, sp. zn. 7 Tdo 720/2010, usnesení ze dne 30. 7. 2014, sp. zn. 5 Tdo 712/2014, usnesení ze dne 18. 10. 2016, sp. zn. 11 Tdo 1180/2016, aj.). Taktéž v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 10. 2015, sp. zn. 7 Tdo 1168/2015, se explicitně uvádí, že: „samotná nepřiměřenost uloženého trestu (resp. námitky proti druhu a výměře trestu z důvodu jeho přílišné přísnosti nebo naopak mírnosti v důsledku nesprávného vyhodnocení polehčujících a přitěžujících okolností, jde-li jinak o trest podle zákona přípustný a vyměřený v rámci zákonné trestní sazby) nemůže být relevantně uplatněna v rámci žádného ze zákonem taxativně vymezených dovolacích důvodů. Pokud tedy byl uložen přípustný druh trestu ve výměře v rámci zákonné trestní sazby, nelze v dovolání namítat nepřiměřenost trestu.“

66. Současně je třeba připustit, že výše uvedená zásada neplatí bezvýjimečně. Určitý průlom totiž může nastat ve zcela výjimečných případech trestů extrémně přísných a zjevně nespravedlivých, zasahujících ve svém důsledku do základních práv a svobod obviněného (viz např. stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 4. 3. 2014, sp. zn. Pl. ÚS-st. 38/14, uveřejněné pod č. 40/2014 Sb.). Na podkladě právě uvedeného tedy platí, že zásah Nejvyššího soudu by přicházel v úvahu pouze v

případě, že uložený trest (či soustava více souběžně ukládaných trestů) je v natolik extrémním rozporu s povahou a závažností trestného činu, jakož i s dalšími relevantními hledisky, že by daná sankce byla neslučitelná s ústavním principem proporcionality trestní represe (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2018, sp. zn. 8 Tdo 718/2018).

67. V nyní posuzované věci se však o takovouto situaci zcela zjevně nejedná. Obviněný A. K. byl v tomto případě v souladu s § 283 odst. 4 tr. zákoníku ohrožen trestem odnětí svobody v zákonné trestní sazbě od deseti do osmnácti let, přičemž soudem prvního stupně mu byl uložen trest odnětí svobody ve výměře sedmnácti let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Nalézací soud přitom při ukládání trestu zohlednil konkrétní povahu a závažnost obviněným spáchaných trestných činů, jeho osobní poměry a dosavadní způsob života, možnosti jeho nápravy, stejně jako jeho chování po spáchání činu, tedy okolnosti obecně předpokládané ustanoveními § 37 až § 39 tr. zákoníku, přičemž neshledal žádnou polehčující okolnost, když obviněnému naopak přitěžovalo spáchání více trestných činů, spáchání zvlášť závažného zločinu ve větším rozsahu přesahujícím více než stonásobně množství vyžadované pro použitou právní kvalifikaci, dlouhodobost jeho jednání, jakož i skutečnost, že obviněný byl již pro trestný čin odsouzen a dopouštěl se trestné činnosti ve zkušební době podmíněného propuštění z výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody v trvání dvanácti měsíců za současného vyslovení dohledu. Identickým návrhem a odvolacími námitkami, jež odpovídají dovolacím námitkám obviněného, se následně v bodě 12. odůvodnění svého usnesení řádně zabýval i Vrchní soud v Olomouci, který konstatoval, že o správnosti a zákonnosti prvostupňového rozhodnutí nelze mít žádných pochyb, uložený trest byl nalézacím soudem řádně odůvodněn a uložen v souladu se zákonem. Z odůvodnění rozhodnutí obou nižších soudů se přitom podává, že si soudy byly při úvaze o druhu a konkrétní výši uloženého trestu, resp. jeho přezkumu, vědomy všech klíčových zásad pro ukládání trestů zakotvených v § 37 a násl. tr. zákoníku, a to včetně § 39 odst. 4 tr. zákoníku, když se oba věnovaly rovněž tomu, jak lze v rámci výměry ukládaného trestu zohlednit dosud nevykonané tresty, jež byly obviněnému dříve uloženy v jiných trestních věcech. Po zohlednění všech okolností případu a skutečností relevantních pro rozhodnutí o trestu ve vztahu k obviněnému přitom dospěly k přesvědčivému závěru, že je na jeho osobu třeba působit již nepodmíněným trestem odnětí svobody vyměřeným při samé horní hranici zákonné trestní sazby.

68. Obviněný A. K. však ve svém dovolání provedená zjištění nižších soudů ve vztahu k druhu a výši uloženého trestu a možnosti uložení souhrnného trestu nikterak nereflektoval a nerozporoval je. Svou námitku stran nezákonnosti uloženého trestu vystavěl pouze na svém přesvědčení, že horní hranici zákonné sazby bylo při ukládání trestu v nyní projednávané věci nutno fakticky – a to mechanickým odečtem – ponížit o všechny obviněnému dosud pravomocně i nepravomocně uložené a dosud nevykonané tresty, jelikož pouze tak mohl nalézací soud dostát pravidlu zakotvenému v § 39 odst. 4 tr. zákoníku. Takovéto přesvědčení však nemá oporu nejen v jazykovém či logickém, ale ani žádném jiném výkladu předmětného ustanovení trestního zákoníku. Takovéto námitky tedy s odkazem na obviněným zvolený ani žádný jiný zákonem vymezený důvod dovolání nemohly být shledány oprávněně uplatněnými, a to zvláště za situace, kdy nalézací soud obviněnému prokazatelně uložil odpovídající druh trestu, jehož uložení řádným způsobem odůvodnil, přičemž se z hlediska jeho výměry v žádném případě nejedná o trest exemplární, nepřiměřeně přísný a neslučitelný s principy proporcionality trestní represe.

69. Projevil-li v souvislosti s jím fakticky uplatněným dovolacím důvodem podle § 265b odst. 1 písm. k) tr. ř., ve znění účinném od 1. 1. 2022 [byť ve skutečnosti formálně odkázal na identický dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. j) tr. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2021], obviněný A. K. nesouhlas se zajištěním vozidel Volkswagen a Mercedes Benz, a tedy fakticky i s uloženým ochranným opatřením spočívajícím v zabrání výnosu z jejich prodeje – když v tomto směru uvádí, že se jedná o vozidla, která jsou majetkem zúčastněné osoby a dovolatel je pouze užíval bez souhlasu

zúčastněné osoby, přičemž nebylo prokázáno, že by byla pořízena z výnosů z trestné činnosti dovolatele a dovolatel byl v době jejich pořízení nemajetný – je nutné předně zkoumat, zda je obviněný vůbec osobou oprávněnou brojit v rámci podaného dovolání proti ochrannému opatření uloženému zúčastněné osobě.

70. K tomu lze předně připomenout, že dovolání mohou podat jen osoby zákonem taxativně vyjmenované, tj. nejvyšší státní zástupce, obviněný a za specifických podmínek příslušný orgán Úřadu evropského veřejného žalobce (§ 265d odst. 1 tr. ř.) a v řízení proti mladistvému v jeho prospěch též orgán sociálně-právní ochrany dětí, zákonný zástupce a obhájce (§ 72 odst. 1 zákona o soudnictví ve věcech mládeže), nebo opatrovník (§ 34 tr. ř.) a obhájce osoby s omezenou svéprávností (§ 41 odst. 2, 4 tr. ř.).

71. Podle § 265d odst. 1 písm. c) tr. ř. je obviněný oprávněn podat dovolání jen pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně týká. Obviněného se přitom bezprostředně dotýká takový výrok, jímž bylo rozhodnuto o jeho vině, trestu nebo o dalších jeho právech a povinnostech (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu uveřejněné pod č. 26/2012 Sb. rozh. tr.). Ve vztahu k projednávané věci lze v tomto směru konstatovat, že dopad způsobený výrokem o zabrání věci zúčastněné osobě (bratrovi obviněného) se přímo projevuje v majetkové sféře obviněného A. K. jakožto osoby, která je na podkladě provedeného dokazování výlučným a skutečným vlastníkem zabraných věcí, které však za účelem utajení jejich původu pouze fiktivně registroval na zúčastněnou osobu. Z hlediska trestního práva procesního lze pak připustit, že i obviněnému jakožto osobě, která je faktickým – byť nikoli formálně evidovaným – vlastníkem věcí náleží právo brojit opravnými prostředky proti výrokům, které se těchto věcí dotýkají. V návaznosti na výše uvedené lze tedy konstatovat, že dovolání obviněného proti zabrání majetku shora uvedené zúčastněné osoby bylo podáno osobou oprávněnou, neboť dovoláním napadený výrok se jej bezprostředně dotýká.

72. Nejvyšší soud ovšem navzdory výše uvedenému nemohl shledat nikterak relevantními ryze polemické skutkové námitky obviněného A. K. popírající jeho vlastnictví zajištěných a zpeněžených vozidel značky Mercedes Benz a Volkswagen, neboť tyto jsou toliko projevem jeho urputné snahy zvrátit skutkové závěry nižších soudů ve svůj prospěch, a to přesto, že obviněný odůvodněně (fakticky) nenamítl, že by konkrétní rozhodná skutková zjištění nalézacího soudu, která jsou určující pro naplnění zákonných znaků trestného činu, jímž byl uznán vinným, byla ve zjevném rozporu s obsahem konkrétních ve věci provedených důkazů, popř. byla založena na procesně nepoužitelných důkazech nebo ve vztahu k nim nebyly nedůvodně provedeny navrhované podstatné důkazy. Soud prvního stupně se otázkou vlastnictví předmětných automobilů velice podrobně zaobíral na stranách 154. až 161. svého rozhodnutí, přičemž na základě provedených důkazů ve svých hodnotících úvahách (které obviněný ve svém dovolání nikterak nebere v potaz ani je věcně nerozporuje) dospěl k závěru, že obviněný předmětné automobily užíval denně, choval se k nim jako vlastník a užíval je rovněž v přítomnosti zúčastněné osoby, čímž bylo vyvráceno, že tak činil bez jejího vědomí. Obviněný nadto v rozhodné době dosahoval prodejem pervitinu vysokých zisků, které mu pořízení vozidel umožnovaly, přičemž se nejednalo o jediná vozidla, která měl k dispozici, když např. směnil 2 kilogramy marihuany za automobil tov. Zn. Nissan Pathfinder. V rozhodné době se přitom chlubil výnosy ve výši 250 000 Kč týdně a disponoval zcela zjevně značnými finančními prostředky, když např. hotovost ve výši 590 000 Kč a 5 790 EUR ukrýval u spoluobviněné L. S. Právě skutečnost, že obviněný neměl v rozhodné době žádné legální příjmy a jeho majetek mohl být stižen exekucí, pak byla důvodem, proč se rozhodl předmětné automobily formálně registrovat na zúčastněnou osobu, kterou byl jeho bratr M. G. Obviněnému se přitom pouhým setrváním na vlastní verzi skutkového děje a urputnou ignorací skutkových zjištění nalézacího soudu nemohlo podařit prokázat, že navzdory výše uvedeným skutečnostem a veškerým zjištěním nalézacího soudu byl pouze uživatelem zajištěných vozidel, a to bez vědomí svého bratra, přičemž v důsledku své nemajetnosti a exekucí je nemohl pořídit z vlastních finančních prostředků. Za této situace se Nejvyšší soud plně ztotožňuje se

závěry nalézacího soudu, podle kterého byla vozidla značky Volkswagen a Mercedes Benz zprostředkovaným výnosem trestné činnosti obviněného A. K., který je po zakoupení na zúčastněnou osobu jen formálně převedl a dále je fakticky užíval v takové míře, jako by byl jejich vlastníkem, nadto při páchání vytýkané trestné činnosti.

73. Pokud pak obviněný poukazuje na procesní nedostatky v postupu orgánů činných v trestním řízení při zajištění vozidel značky Mercedes Benz a Volkswagen v rámci přípravného řízení, pak se rovněž v tomto případě jedná o námitky procesní povahy, které nelze uplatnit v rámci žádného ze zákonných dovolacích důvodů, přičemž se navíc jedná zčásti již o námitky opakované a řádně vypořádané soudy nižších stupňů. K první z námitek vztahující se k pochybení ve jméně zúčastněné osoby, kterého se orgány činné v trestním řízení dopustily při vyhotovení usnesení, kterými byla zajištěna předmětná vozidla značek Volkswagen a Mercedes Benz, Nejvyšší soud konstatuje, že trpěla-li předmětná usnesení ryze formálním a bagatelním administrativním nedostatkem, kterým je překlep v jediném písmenu v příjmení zúčastněné osoby, nemohla tato skutečnost způsobit jakékoli riziko záměny osoby, vůči níž byla tato usnesení vydána (což obviněný ve svém dovolání ani netvrdí) a tedy ani nezákonnost předmětných zajištění, a to v důsledku správného uvedení zbylých identifikačních údajů zúčastněné osoby. Stran otázky vlastního postupu orgánů činných v trestním řízení s ohledem na změnu důvodu zajištění vozidla značky Volkswagen je na místě konstatovat, že touto otázkou se již řádně zabýval odvolací soud v bodě 56. odůvodnění svého usnesení. Ačkoli bylo v tomto obviněnému sděleno, že tato odvolací námitka je zcela irelevantní s ohledem na znění § 77b odst. 3 tr. ř., z něhož vyplývá, že o změně důvodu zajištění není třeba rozhodovat v případě, kdy jsou splněny podmínky pro vyslovení propadnutí nebo zabrání věci, která je zajištěna k důkazním účelům, rozhodl se obviněný tuto skutečnost zcela ignorovat a opětovně tuto námitku vznést v dovolacím řízení. Tato snaha ovšem nemohla být zcela zjevně jakkoli úspěšná, jelikož ji obviněný vystavěl na svém přesvědčení, které zcela odporuje výše citovanému ustanovení trestního řádu.

V.2
K dovolacím námitkám obviněného M. B.

74. Jak již bylo konstatováno shora, obviněný M. B. ve svém dovolání podřadil vznesené výhrady pod dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g) a písm. h) tr. ř., ve znění účinném od 1. 1. 2022. Obviněný ovšem navzdory této skutečnosti ve svém dovolání nevznesl jedinou hmotněprávní námitku a převážnou většinou svých dovolacích námitek pouze opětovně rozporuje rozsah svého jednání popsaného pod bodem 2. s tvrzením, že rozhodná skutková zjištění nebyla dostatečně prokázána a dále namítá, že ve vztahu k rozhodným skutkovým zjištěním, která jsou určující pro naplnění znaků jemu přisouzeného trestného činu, nebyly nedůvodně provedeny navrhované podstatné důkazy. Obviněný přitom uplatnil prakticky veškeré tyto námitky již ve svém odvolání, jakož i v nalézacím řízení, přičemž tyto byly soudy nižších stupňů v jejich rozhodnutích řádně vypořádány.

75. V návaznosti na výše uvedené je třeba znovu připomenout, že těžiště dokazování se nachází v řízení před soudem prvního stupně a jeho skutkové závěry může doplňovat, pop korigovat toliko soud druhého stupně v řízení o řádném opravném prostředku (§ 259 odst. 3, § 263 odst. 6, odst. 7 tr. ř.). Naopak Nejvyšší soud je do skutkových zjištění soudů prvního a druhého stupně oprávněn zasáhnout jen zcela výjimečně, pokud to odůvodňuje reálně existující extrémní (resp. zjevný) rozpor mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními z nich učiněnými. O takovou situaci se však v nyní projednávané věci zjevně nejedná, neboť skutkový stav byl oběma nižšími soudy zjištěn bez důvodných pochybností. Nejvyšší soud v dané věci neshledal žádné pochybnosti stran správnosti skutkových závěrů učiněných soudy nižších stupňů, neboť tyto závěry byly opřeny o četné a řádně provedené důkazy. Jelikož však dovolatel s odkazem na dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. opětovně namítl, že ve vztahu k rozhodným skutkovým zjištěním, která jsou určující pro naplnění zákonných znaků trestného činu, nebyly nedůvodně provedeny navrhované podstatné důkazy, Nejvyšší soud předložený případ obviněného M. B. znovu přezkoumal.

76. Ve světle námitek jmenovaného obviněného směřujících proti skutkovému stavu popsanému pod bodem 2., kterak byl ustálen nalézacím soudem, Nejvyšší soud předně konstatuje, že nalézací soud posuzoval věrohodnost provedených důkazů ve vztahu k tomuto skutku, včetně klíčových výpovědí spolupracujícího obviněného I. P., důkladně a pečlivě, načež ze všech souvislostí, které se nabízely, logickým a přesvědčivým způsobem vyvodil odpovídající skutkové závěry, respektujíce přitom princip presumpce neviny. Nejvyšší soud tedy v dané věci neshledal žádných pochybností v tom smyslu, že by skutkové závěry nalézacího soudu stran jednání obviněného M. B. vymezeného pod bodem 2. neměly oporu v provedených důkazech, přičemž na uvedeném nemohlo ničeho změnit ani obviněným předložené vlastní hodnocení důkazů, v němž tento plošně odmítá výpovědi spolupracujícího obviněného I. P. jakožto nedůvěryhodné, přičemž uzavírá, že z jednotlivých důkazů samostatně nelze prokázat, že by přispěl k výrobě pervitinu v množství 1 414 gramů. V této souvislosti je třeba poukázat na fakt, že se touto problematikou zabývaly již oba soudy nižších stupňů, když především nalézací soud obsáhlým rozborem řady důkazů a jejich vyhodnocením v kontextu výpovědí spolupracujícího obviněného I. P. na stranách 87. až 125. svého rozhodnutí rozebral, z jakých důvodů je třeba na výpovědi jmenovaného spolupracujícího obviněného hledět jako na důkazy usvědčující a věrohodné, přičemž případné vzájemné rozpory v jednotlivých výpovědích tohoto spoluobviněného nevyvolávají pochybnosti o jeho věrohodnosti. Pokud obviněný poukazuje na část obsáhlé výpovědi jmenovaného spolupracujícího obviněného, v níž se tento v březnu 2021 v hlavním líčení odchýlil od své předchozí výpovědi učiněné v přípravném řízení, je na místě připomenout skutečnost, že spolupracující obviněný I. P. v odročeném hlavním líčení dne 28. 7. 2021 opětovně podrobně popsal trestnou činnost dovolatele a vysvětlil předmětný rozpor tím, že jednání obviněného M. B. ve své předchozí výpovědi před nalézacím soudem bagatelizoval v důsledku výhrůžek namířených vůči své osobě.

77. Obviněný ovšem tuto skutečnost ve svém dovolání mlčky přechází a opětovně pouze polemizuje jednak se závěry, které nalézací soud na základě provedených důkazů učinil, jakož i s otázkou věrohodnosti výpovědí spolupracujícího obviněného, který podrobně popsal zapojení dovolatele do obstarání léčiva v přípravném řízení a později i v hlavním líčení, a to jak v jeho transportu, hlídání v průběhu varu apod., přičemž tato výpověď odpovídá dalším ve věci provedeným důkazům. Výpověď spolupracujícího obviněného o zapojení obviněného M. B. do předmětné trestné činností, a to v úzké spolupráci s jeho bratrem R. B., přitom byla podpořena rovněž fotografiemi z kamerového systému ze dne 8. 10. 2019, na nichž je zachycena překládka léčiv do vozidel tímto obviněným a spolupracujícím obviněným I. P., a to i mimo jiné do vozidla tov. zn. Škoda Octavia bratra dovolatele M. B.

78. Obviněný ve svém dovolání dále namítl, že odůvodnění rozsudku nalézacího soudu považuje za vnitřně rozporné s ohledem na závěry o jeho účasti na výrobě pervitinu a závěry o tom, že nedisponoval hlubšími znalosti procesu výroby drogy. K tomu Nejvyšší soud pouze konstatuje, že nalézací soud v rozporu s tvrzením obviněného ve svém rozhodnutí neučinil jakýkoli závěr stran toho, že by se dovolatel měl zapojit do samotné extrakce pervitinu jakýmikoli činnostmi vyžadujícími hlubší znalost procesu výroby drogy, nýbrž naopak konstatoval, že obviněný byl při procesu výroby drogy spíše nápomocný spolupracujícímu obviněnému I. P., a to zejména poskytováním fyzické ochrany a jednoduššími úkony. Jeho přímé zapojení nejen do zprostředkování léčiva, ale rovněž do samotného procesu výroby pak bylo nad rámec výpovědi jmenovaného spolupracujícího obviněného prokázáno rovněž nálezem gumové rukavice s profilem DNA obviněného M. B. v místě varny nacházející se v XY.

79. S ohledem na výše uvedené tak Nejvyšší soud veskrze polemické skutkové námitky obviněného M. B. ve vztahu k jednání popsanému pod bodem 2. kategoricky odmítl jako irelevantní, neboť jsou toliko projevem jeho urputné snahy zvrátit skutkové závěry nižších soudů ve svůj prospěch, a to přesto, že obviněný odůvodněně nenamítl, že by konkrétní rozhodná skutková zjištění nalézacího

soudu, která jsou určující pro naplnění zákonných znaků trestného činu, jímž byl uznán vinným, byla ve zjevném rozporu s obsahem konkrétních ve věci provedených důkazů, pop byla založena na procesně nepoužitelných důkazech. Obviněnému se pouhým setrváním na vlastní verzi skutkového děje a odmítnutím – jakožto nepodložených – části skutkových zjištění odvolacího soudu nemohlo podařit prokázat, že si spolupracující obviněný I. P. svoji rozsáhlou a podrobnou výpověď stran jednání obviněného M. B. spočívajícího ve zprostředkování 1 000 balení léků StopCold od A. K. pro J. V., jež byly způsobilé k výrobě pervitinu v množství nejméně 1 414 gramů, a v jeho účasti na této navazující výrobě pervitinu zcela vymyslel. Z rozhodnutí soudů nižších stupňů nelze nikterak vyvodit, že by se tyto soudy v nyní posuzovaném případě dopustily jakéhokoli svévolného hodnocení důkazů v neprospěch jmenovaného obviněného, resp. libovůle při interpretaci skutkových závěrů.

80. V rámci své námitky směřované vůči procesu dokazování obviněný namítl rovněž vadu v podobě existence tzv. opomenutých důkazů, kterou lze nejen formálně, ale i materiálně podřadit pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., ve znění od 1. 1. 2022, když vyjádřil své přesvědčení, že ke skutku popsanému pod bodem 2. měli být v postavení svědků vyslechnuti rovněž jeho bratr R. B. a jeho známý J. V., jakožto osoby, které se měly ve výrobě pervitinu, resp. jeho organizaci angažovat.

81. Nejvyšší soud k tomuto opětovně připomíná, že soudy hodnotí shromážděné důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. Účelem dokazování v trestním řízení je zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí (§ 2 odst. 5 tr. ř.). Je pak plně na úvaze soudu, jakým způsobem vyhodnotí jednotlivé důkazy a jakými důkazními prostředky bude okolnosti významné pro zjištění skutkového stavu objasňovat. Oba nižší soudy přitom svá rozhodnutí vydaná v nyní posuzované věci řádně odůvodnily, přičemž v souladu s požadavky na odůvodnění svých rozhodnutí vždy náležitě uvedly, které skutečnosti vzaly za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opřely, jakými úvahami se řídily při hodnocení provedených důkazů, jakož i to, jakým způsobem se vypořádaly s obhajobou obviněného. Dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., ve znění účinném od 1. 1. 2022, podle kterého lze namítat, že ve vztahu k rozhodným skutkovým zjištěním určujícím pro naplnění znaků trestného činu nebyly nedůvodně provedeny navrhované podstatné důkazy, přitom reflektuje ustálenou judikaturu, jež vylučuje, aby se jednalo o tzv. opomenutý důkaz v případě nadbytečnosti takovéhoto důkazu (k tomu srov. např. rozhodnutí Ústavního soudu ve věci sp. zn. I. ÚS 733/01 a další). Nerespektování práva na spravedlivý proces garantovaného v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod je totiž založeno až situací, kdy by neprovedení obviněným navrženého důkazu představovalo závažný deficit z hlediska plnění zákonné povinnosti soudu stran zjištění skutkového stavu věci, o němž nevznikají důvodné pochybnosti, k čemuž však v nyní posuzované věci nedošlo.

82. Podle zjištění Nejvyššího soudu je totiž v nyní posuzované věci s ohledem na stav a výsledky provedeného dokazování zřejmé, že se o tzv. opomenuté důkazy nejedná, neboť za opomenuté nelze označit důkazní návrhy, jimiž se soudy nižších stupňů řádně zabývaly, avšak rozhodly, že dalšího dokazování či jeho doplnění již není zapotřebí, neboť skutkový stav věci byl náležitě zjištěn ostatními v řízení provedenými důkazy a obviněným navrhované důkazy by tak neměly na posouzení skutkového stavu věci žádný vliv. Zjednodušeně řečeno, o existenci opomenutých důkazů se nejedná v důsledku prosté nespokojenosti obviněného s úplností příslušnými soudy provedeného dokazování. Nejvyšší soud se přitom v dané věci plně ztotožňuje se závěry odvolacího soudu obsaženými v bodě 43. odůvodnění jeho rozhodnutí, jenž přiléhavě uvedl, že soud prvního stupně provedl dokazování v rozsahu potřebném pro řádné zjištění skutkového stavu, o němž není důvodných pochyb (§ 2 odst. 5 tr. ř.), skutkové závěry, ke kterým dospěl, jsou přesvědčivé a mají svůj podklad v obsahu provedených důkazů, pročež má za to, že důvody vedoucí obviněného M. B. k návrhu výslechu jmenovaných svědků nemohou vést k závěru odvolacího soudu o tom, že by mohly tyto výpovědi

změnit závěry učiněné nalézacím soudem. Rovněž se plně ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, který k neprovedení navrhovaných důkazů odkázal rovněž na příbuzenské vztahy mezi obviněným a jím navrhovaným svědkem R. B., stejně jako skutečnost, že k osobě J. V. ze spisu vyplývá, že je pro orgány činné v trestním řízení nedostupný z důvodu neznámého pobytu.

83. Obviněný rovněž ve svém dovolání poukázal se zcela vágním vyjádřením svých „pochybností o nezaujatosti a nestrannosti soudu“ na skutečnost, že odvolací soud v bodě 46. odůvodnění svého rozhodnutí v rámci vypořádávání námitek zbylých spoluobviněných směřujících proti právní kvalifikaci jejich jednání podle § 283 odst. 4 písm. c) tr. zákoníku konstatoval, že „bylo bezpečně prokázáno a ví o tom snad každý občan České republiky, zejména pak osoby, zabývající se touto trestnou činností, že ve volném prodeji, ale při určitých kontaktech, je možné získat větší množství léčiv v Polsku, obsahujících prekurzor k výrobě metamfetaminu“. V prvé řadě je namístě konstatovat, že předmětné konstatování bylo odvolacím soudem učiněno v odůvodnění jeho usnesení zcela zřejmě ve spojení s odkazem na závěry nalézacího soudu pouze *obiter dictum*, přičemž se v žádném případě nejedná o součást jeho hodnotících úvah vztahujících se k jakýmkoli z konkrétních důkazů či učiněnou v rámci právního hodnocení skutkového stavu, při němž by odvolací soud jakkoli vycházel z presumpce znalosti každého občana České republiky o dostupnosti léčiva k výrobě metamfetaminu v Polsku. Přestože tedy Nejvyšší soud považuje tento výrok do jisté míry ve shodě s obviněným za nadsazený, jelikož se domnívá, že v daném případě by bylo vhodné jej zúžit spíše na současné či minulé uživatele, výrobce či distributory omamných a psychotropních látek, resp. osoby, které se jinak angažují na drogové scéně či se o ni z jakýchkoli jiných důvodů blíže zajímají, tak tento výrok nemůže založit žádné pochybnosti o zákonnosti rozhodnutí odvolacího soudu, resp. o jeho nezaujatosti a nestrannosti.

V.3
K dovolacím námitkám obviněného J. K.

84. Nejvyšší soud v duchu výše citované judikatury Nejvyššího i Ústavního soudu předně zkoumal, zda dovolání obviněného J. K. splňuje kritéria jím fakticky uplatněného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., ve znění účinném 1. 1. 2022 [když ve skutečnosti – formálně – odkázal na dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2021], načež po prostudování připojeného spisového materiálu dospěl k závěru, že obviněný ve svém dovolání vznesl námitky směřující proti naplnění zákonných znaků kvalifikované skutkové podstaty trestného činu podle § 283 odst. 1, odst. 4 písm. c) tr. zákoníku jeho jednáním popsaným pod bodem 1., jež tak jím uplatněnému dovolacímu důvodu fakticky odpovídají. Nejvyšší soud nicméně tyto námitky vyhodnotil jako zjevně neopodstatněné, když stran teoretických východisek a právní kvalifikace jednání obviněného lze plně odkázat na výše uvedené vypořádání identicky směřované dovolací námitky spoluobviněného A. K. obsažené v bodech 52. až 55., 57. a 58. tohoto rozhodnutí.

85. Nad rámec tohoto odkazu je pak namístě pouze doplnit, že namítá-li obviněný J. K., že se dopustil pouze výroby omamné látky, a to nikoli ve spojení s organizovanou skupinou působící na území více států, jelikož nebyl v činnosti spoluobviněného A. K. angažován nad rámec plnění individuálních úkolů, přičemž byl bez jakéhokoli zájmu na znesnadnění či maximalizaci majetkového prospěchu členů organizované skupiny, nelze tuto námitku s ohledem na výše uvedené považovat za opodstatněnou. Ze skutkových zjištění nalézacího soudu shrnutých výše v bodě 60. odůvodnění tohoto rozhodnutí je totiž naopak zcela zřejmé, že obviněný J. K. nespolupracoval při páchání své trestné činnosti pouze se spoluobviněným A. K., s nímž byli v rámci své spolupráce úzce propojení, když pro jmenovaného spoluobviněného na zakázku z jím dodaných surovin opakovaně realizoval výrobu pervitinu, a to i v prostorách, které mu za tímto účelem pronajal spoluobviněný A. K., a to s cílem realizovat výrobu co nejvyššího množství pervitinu, přičemž v případě překročení stanoveného množství byl dovolatel odměňován jmenovaným spoluobviněným nejen finančně, ale také podílem na vyrobené droze (kterou dovolatel od spoluobviněného A. K. rovněž sám nakupoval). Dovolatel přitom

extrahoval pseudoefedrin z jemu za tímto účelem dodaných léčiv též pro spoluobviněného D. H. Obviněný se za účasti spoluobviněného A. K. minimálně ve třech případech setkal rovněž s polským dodavatelem léčiv R. G., přičemž si byl vědom toho, že pro spoluobviněného A. K. zajišťuje výrobu pervitinu též spoluobviněný D. H. a spolupracující obviněný I. P. Je tedy naopak zřejmé, že obviněný se po dobu přibližně jednoho roku vědomě začlenil do organizované skupiny, přičemž fungování této skupiny bylo nastaveno tak, aby bylo minimalizováno riziko odhalení a usnadnilo se páchání trestné činnosti zajišťující finanční příjem všem jejím členům, když nákup léčiv k výrobě pervitinu probíhal v zahraničí a drogy byly z podstatné části určeny rovněž pro distribuci v zahraničí. Její členové přitom spolu vzájemně komunikovali konspirativně, na výrobě pervitinu úzce spolupracovali, přičemž současně s tím měli minimálně rámcovou představu o fungování celé skupiny a úkolech jednotlivých osob zapojených do její činnosti.

V.4
K dovolacím námitkám obviněného D. H.

86. Nejvyšší soud v duchu výše citované judikatury Nejvyššího i Ústavního soudu konečně zkoumal, zda i dovolání obviněného D. H. splňuje kritéria jím uplatněných dovolacích důvodů podle § 265b odst. 1 písm. g), písm. h) a písm. m) tr. ř., ve znění účinném od 1. 1. 2022 [byť ve skutečnosti – formálně – odkázal na dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g) a l) tr. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2021], načež po prostudování předmětného spisového materiálu dospěl k závěru, že obviněným vznesené dovolací námitky neodpovídají jím uplatněným, ale ani žádnému jinému dovolacímu důvodu, jež jsou taxativně uvedeny v § 265b odst. 1 tr. ř., ve znění účinném od 1. 1. 2022. Obviněný totiž prostřednictvím svých námitek vznesených v rámci jím podaného mimořádného opravného prostředku opětovně usiluje – a to bez bližšího odvodnění – toliko o zpochybnění skutkových závěrů učiněných nalézacím soudem stran činností, kterými se zapojil do trestné činnosti popsané pod bodem 1. a v návaznosti na to namítá, že jeho jednání mohlo naplnit toliko zákonné znaky trestného činu výroby a držení předmětu k nedovolené výrobě omamné a psychotropní látky a jedu podle § 286 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku. Obviněný přitom ve svém dovolání nevznesl jedinou hmotně právní námitku, nehledě na skutečnost, že prakticky veškeré tyto své námitky uplatnil již v předchozích fázích trestního řízení, přičemž tyto byly soudy nižších stupňů v jejich rozhodnutích řádně vypořádány.

87. V této souvislosti Nejvyšší soud znovu odkazuje na výše uvedená teoretická východiska, podle kterých je dovolání ve smyslu § 265b odst. 1 tr. ř. mimořádným opravným prostředkem, který není určen k revizi skutkových zjištění učiněných soudy prvního a druhého stupně, ani k přezkoumávání jimi provedeného dokazování. Jak již bylo konstatováno výše, těžiště dokazování se totiž nachází v řízení před soudem prvního stupně a jeho skutkové závěry může doplňovat, pop korigovat toliko soud druhého stupně v řízení o řádném opravném prostředku (§ 259 odst. 3, § 263 odst. 6, odst. 7 tr. ř.). Do skutkových zjištění soudů prvního a druhého stupně je pak Nejvyšší soud oprávněn zasáhnout jen zcela výjimečně, pokud to odůvodňuje reálně existující extrémní rozpor mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními z nich učiněnými. O takovou situaci se však v nyní posuzované věci zcela zjevně nejedná, neboť skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností. Za případ extrémního nesouladu přitom nelze považovat tu situaci, kdy hodnotící úvahy nižších soudů, splňující požadavky formulované v § 2 odst. 6 tr. ř., ústí do skutkových a na ně navazujících právních závěrů, které jsou odlišné od pohledu obviněného, přičemž z obsahu provedených důkazů jsou odvoditelné postupy nepříčícími se zásadám formální logiky ani požadavku pečlivého uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.

88. Z popsaných důvodů je nutno za irelevantní považovat výhrady obviněného, v nichž tento předkládá své tvrzení o tom, že prokázána byla pouze skutečnost, že si obstaral prekurzor, nikoli na to navazující výroba či jeho prodej, stejně jako to, že měl údajně jednat samostatně, aniž by se zapojil do organizované skupiny působící na území více států, načež se dožaduje aplikace výsledků

znaleckého posouzení ohledně výtěžnosti pervitinu z léčiv též na výrobu realizovanou spoluobviněným J. K. Takovéto námitky je však nutno považovat za námitky skutkového a procesního charakteru, jež se týkají úplnosti a hodnocení provedeného dokazování. V daném případě nebylo zjištěno a obviněný to ve svém dovolání ani fakticky nenamítá, že by nižšími soudy přijaté závěry nasvědčovaly jakémukoli extrémnímu (resp. zjevnému) rozporu mezi skutkovými zjištěními a skutečným stavem plynoucím z výsledků provedeného dokazování, tedy tomu, že by rozhodná skutková zjištění soudů nižších stupňů neměla vůbec žádnou obsahovou vazbu na provedené důkazy, nebo tomu, že by rozhodná skutková zjištění při žádném z logických způsobů jejich hodnocení z provedených důkazů nevyplývala, nebo byla dokonce pravým opakem obsahu důkazů, na jejichž podkladě byla učiněna. Obviněný ve svém dovolání pouze opětovně předložil vlastní hodnocení části provedených důkazů, když současně označil závěry, které Krajský soud v Ostravě vyvodil z provedených důkazů, za nedostatečné, aby cestou dovolacího řízení dosáhl pro něho příznivějšího rozhodnutí. Teprve na základě jím požadovaných změn skutkového stavu pak obviněný rozporuje naplnění subjektivní stránky zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c), odst. 4 písm. c). Takovéto námitky obviněného však s ohledem na jejich nepodřaditelnost nejen pod jím fakticky uplatněný, ale ani pod žádný jiný dovolací důvod taxativně uvedený v § 265b odst. 1 tr. ř., nebyly způsobilé založit přezkumnou povinnost dovolacího soudu.

89. V poměrech projednávané trestní věci Nejvyšší soud k tomuto pouze zrekapituluje závěry nalézacího soudu, s nimiž se ztotožnil i soud odvolací, a podle kterých bylo prokázáno, že si obviněný opatřil od polského občana R. G. dne 13. 9. 2019, 2. 10. 2019 a 15. 10. 2019 léčivo způsobilé k výrobě 749 gramů pervitinu (což nebylo obviněným v rámci jím podaného dovolání nikterak rozporováno), a to s vědomím, že jej bude zneužito výhradně k neoprávněné výrobě psychotropní látky metamfetaminu. Výrobu dané psychotropní látky nadto obviněný předtím již sám realizoval, byl znalý výrobního procesu a schopný jej sám dokončit (viz část jednání obviněného popsaná pod bodem 1., v níž obviněný postupně vyrobil a naředil do podoby směsi minimální množství 1 000 gramů pervitinu), a to na pokyn spoluobviněného A. K. a za přispění spoluobviněného J. K., který mu za tímto účelem extrahoval část pseudoefedrinu. Je tedy zcela zřejmé, že jednání obviněného D. H. nespočívalo v pouhém opatření a držení prekurzoru (resp. v jeho opatření jinému a jeho přechovávání ve smyslu § 286 tr. zákoníku), nýbrž tento obstarával předmětné léčivo k jeho výhradnímu zneužití k výrobě psychotropní látky metamfetaminu. V rámci domovní prohlídky přitom bylo v bydlišti obviněného nalezeno znečištěné nádobí, zbytky krystalické látky, účty za varné sklo a chemikálie nakoupené v době od 3. 9. 2019 do 26. 10. 2019. Za této důkazní situace tak nelze za nikterak relevantní považovat námitku obviněného stran toho, že nebylo zjištěno, v který konkrétní den, v rámci konkrétního varu drogy, bylo za tímto účelem zneužito jím nakoupené léčivo způsobilé k výrobě 749 gramů pervitinu. Obviněný totiž jako člen organizované skupiny výrobu pervitinu realizoval kontinuálně, a to i po zakoupení předmětných léčiv za tímto účelem. Jinými slovy bylo v této trestní věci prokázáno, že obviněný s daným léčivem nakládal tak, že jej zneužil jako surovinu k výrobě psychotropní látky.

90. Jestliže obviněný dále namítl, že měl-li odcizit 200 gramů pseudoefedrinu spoluobviněnému J. K., nemohl jmenovaný spoluobviněný vyrobit v době od 21. 5. do 23. 5. 2019 v rodinném domě v Polské republice 850 gramů pervitinu, přičemž mu není zřejmé, proč soudy v rámci této výroby neaplikovaly procentuální úspešnost varů v souladu se znaleckými posudky, je i tuto námitku ryze skutkové povahy, jejímž prostřednictvím obviněný pouze obecně polemizuje se skutkovými závěry nalézacího soudu, nutno označit za námitku, kteroužto nelze podřadit pod žádný z dovolacích důvodů. Předně je namístě konstatovat, že k závěru o tom, že spoluobviněný J. K. skutečně vyrobil a předal spoluobviněnému A. K. pervitin o hmotnosti 850 gramů poté, co mu bylo obviněným odcizeno 200 g prekurzoru, nedospěl nalézací soud na základě zjištění stran toho, jaké množství prekurzoru spoluobviněný J. K. k výrobě pervitinu realizované ve dnech 21. 5. až 23. 5. 2019 použil, nýbrž na

základě vlastního doznání spoluobviněného J. K., pročež nebylo nutno, aby nalézací soud přistoupil k úvahám zahrnujícím zkoumání výtěžnosti daného procesu výroby. Nadto bylo zjištěno, že spoluobviněný A. K. obvykle poskytoval spoluobviněnému J. K. v rámci jednotlivých „varů“ takové množství prekurzoru, které bylo způsobilé k výrobě většího množství pervitinu, než jaké měl spoluobviněný J. K. od spoluobviněného A. K. zadáno, přičemž v případě, že se spoluobviněnému J. K. podařilo v rámci konkrétního varu zadané množství vyrobené drogy překročit, bylo mu umožněno ponechat si část vyrobeného pervitinu pro sebe. Žádná ze skutečností zjištěných nalézacích soudem přitom v rozporu s názorem obviněného nevyvrací závěr o tom, že spoluobviněný J. K. skutečně vyrobil a předal spoluobviněnému A. K. pervitin o hmotnosti 850 gramů.

91. Nejvyšší soud považuje za nezbytné zdůraznit, že výše uvedená námitka je obviněným formulována natolik chaoticky, že z ní nelze žádným způsobem s jistotou určit, zda ji dovolatel vztahuje taktéž na skutková zjištění k jím realizované výrobě 1 000 gramů pervitinu. Jelikož se však obviněný nad rámec výše uvedeného vyjadřuje zcela rámcově také k tomu, že podle spoluobviněného J. K. byl ve výrobě pervitinu laikem, který nebyl schopen vyrobit najednou více než 800 gramů pervitinu, lze k této poznámce pouze poukázat na skutečnost, že k výrobě 1 000 gramů pervitinu realizované dovolatelem bylo nalézacím soudem konstatováno, že tato probíhala postupně v nezjištěném množství případů, přičemž výsledného množství 1 000 gramů bylo dovolatelem dosaženo jeho naředěním do podoby směsi.

92. Za zcela irelevantní je pak namístě označit rovněž námitku obviněného, podle níž nebylo nikterak prokázáno, že by byl členem organizované skupiny působící ve více státech. Obviněný sice rozporuje naplnění zákonných znaků kvalifikované skutkové podstaty trestného činu podle § 283 odst. 1, odst. 4 písm. c) tr. zákoníku, ovšem činí tak pouze na základě svých ryze skutkových námitek, kterými se pokusil bagatelizovat své jednání a deformovat skutková zjištění nalézacího soudu tvrzením, že nevěděl o zapojení jakýchkoli dalších osob do trestné činnosti, spoluobviněné vyjma osoby A. K. neznal a nikdo jejich činnost neorganizoval, aniž by ve skutečnosti svá tvrzení jakkoli blíže odůvodnil, či i jen uvedl, na základě čeho považuje zcela opačná skutková zjištění nalézacího soudu za nesouladná s výsledky provedeného dokazování, tedy aniž by ve vztahu k nim fakticky namítal existenci extrémního rozporu mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními z nich učiněnými. Takto formulované námitky totiž nelze podřadit pod žádný ze zákonných dovolacích důvodů, pročež jako takové nejsou způsobilé založit přezkumnou povinnost dovolacího soudu. Nad rámec uvedeného pak Nejvyšší soud k obviněným formálně rozporované právní kvalifikaci jeho jednání odkazuje na výše uvedené vypořádání identicky směřované dovolací námitky spoluobviněného A. K. obsažené v bodech 52. až 55., 57. a 58. tohoto rozhodnutí.

93. Nejvyšší soud tedy s ohledem na výše uvedené v dané věci neshledal žádných pochybností v tom smyslu, že by skutkové závěry nalézacího soudu neměly oporu v provedených důkazech, přičemž k identickému závěru dospěl v napadeném rozhodnutí rovněž soud odvolací. V nyní posuzované věci se přitom nejednalo ani o případnou existenci tzv. deformace důkazů ve smyslu konstantní judikatury Ústavního soudu, tj. o vyvozování skutkových zjištění, která v žádném smyslu nevyplývají z provedeného dokazování (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 7. 2010, sp. zn. IV. ÚS 1235/09, a ze dne 4. 6. 1998, sp. zn. III. ÚS 398/97), jež by měla za následek porušení zásady *in dubio pro reo*. Odlišná interpretace jednotlivých skutkových zjištění obviněným nemá procesní sílu odůvodnit zrušení napadených rozhodnutí soudů nižších stupňů, což platí zvláště za situace, kdy mezi provedenými důkazy a z nich plynoucími skutkovými zjištěními na straně jedné a hmotně právními závěry na straně druhé je patrná zjevná logická návaznost, pročež Nejvyšší soud neshledal žádný důvod k zásahu do skutkových zjištění učiněných soudem prvního stupně, a to při plném respektování práva obviněného na spravedlivý proces ve smyslu relevantní judikatury Ústavního a Nejvyššího soudu. Ke svým skutkovým zjištěním následně nalézací soud přiřadil i odpovídající právní kvalifikaci, přičemž s jeho postupem a naznačenými závěry se Nejvyšší soud plně ztotožňuje, stejně

jako tak již dříve učinil soud odvolací.

94. Jelikož Nejvyšší soud, jak je podrobně uvedeno shora, v napadených rozhodnutích obou nižších soudů, pop v jejich postupu v rámci řízení, které vydání těchto rozhodnutí předcházelo, neshledal porušení zákona ve smyslu obviněným D. H. souběžně uplatněného dovolacího důvodu, ani jiného důvodu dovolání uvedeného v § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. ř., ve znění účinném od 1. 1. 2022, nemohl být naplněn ani obviněným fakticky uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. m) tr. ř., ve znění účinném od 1. 1. 2022.

VI.
Závěr

95. V souvislosti s uplatněnou argumentací dovolatelů je třeba zdůraznit, že všichni obvinění prakticky veškeré své dovolací námitky uplatnili již v předchozích stadiích trestního řízení, přičemž se s nimi oba soudy nižších stupňů již řádně vypořádaly. S ohledem na charakter námitek jednotlivých obviněných považuje Nejvyšší soud za vhodné připomenout mimo jiné i právní závěr obsažený v usnesení Ústavního soudu dne 4. 5. 2005, sp. zn. II. ÚS 681/04, podle kterého právo na spravedlivý proces není možné vykládat tak, že garantuje úspěch v řízení či zaručuje právo na rozhodnutí, jež odpovídá představám stěžovatele (tj. obviněného). Uvedeným právem je zajišťováno „pouze“ právo na spravedlivé soudní řízení, v němž se uplatní všechny zásady soudního rozhodování podle zákona a v souladu s ústavními principy.

96. Oba nižší soudy se přitom s námitkami obviněných v rámci svých rozhodnutí řádně vypořádaly, aniž by došlo k porušení práva obviněných na odvolání v důsledku nedostatečného vypořádání jimi vznesených odvolacích námitek, resp. nevyhovujícího odůvodnění napadeného usnesení vrchního soudu, neboť odvolací soud se vypořádal s hlavními procesními i hmotně právními aspekty dané věci, přičemž z jeho argumentace je zjevné, jakým způsobem se vypořádal se zásadními námitkami jednotlivých obviněných. V této souvislosti lze zmínit např. usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2008, sp. zn. II. ÚS 2947/08, ze kterého mimo jiné vyplývá, že i Evropský soud pro lidská práva zastává stanovisko, že soudům adresovaný závazek, plynoucí z čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, promítnutý do zákonných podmínek kladených na odůvodnění soudního rozhodnutí, „nemůže být chápán tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý argument“ (viz např. věc García proti Španělsku). V tomto směru lze poukázat rovněž na aktuální judikaturu Nejvyššího soudu, např. usnesení ze dne 29. 9. 2016, sp. zn. 4 Tdo 999/2016, usnesení ze dne 23. 10. 2018, sp. zn. 6 Tdo 1281/2018, aj.

97. Obecně platí, že procesní předpisy ponechávají, pokud jde o hodnocení důkazů, volnou úvahu rozhodujícímu soudu, byť volné uvážení nemůže být zcela absolutní. Naopak, ochrana skrze ústavně zaručená základní práva vztahující se k postavení obviněného v trestním řízení nepochybně tvoří rámec, který je třeba i při volném uvážení respektovat. Existují proto určité základní a podstatné zásady, které je třeba při nakládání s důkazem respektovat (viz nález Ústavního soudu ze dne 15. 2. 2016, sp. zn. I. ÚS 368/15). V nyní posuzovaném případě však byly všechny základní zásady trestního řízení plně respektovány, a to včetně ústavně garantovaného práva obviněných na spravedlivý proces. Současně byly všechny projednávané skutky správně právně kvalifikovány, jakož i logickým a přesvědčivým způsobem odůvodněny.

98. Nejvyšší soud tak s ohledem na shora uvedené po přezkumu napadeného rozhodnutí odvolacího soudu v rozsahu podaných mimořádných opravných prostředků dospěl k jednoznačnému závěru, že dovolání obviněného D. H. bylo podáno z jiného důvodu, než je uveden v § 265b tr. ř., pročež toto dovolání podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. odmítl. Ve věci dovolání obviněných A. K., M. B. a J. K. pak nebylo nikterak zjištěno, že by došlo k jakémukoli porušení zákona ve smyslu jimi uplatněných dovolacích důvodů, pročež byla dovolání těchto obviněných v souladu s § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř.

odmítnuta jako zjevně neopodstatněná. O odmítnutí všech podaných dovolání bylo rozhodnuto v neveřejném zasedání v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř.